

„Najprije u Antiohiji nazvaše učenike hrišćanima.“ DIELA 11:26

Antiohija

maj/jun 2022

broj 177

**JER JA ZNAM NAUME KOJE
SAM ZA VAS OSMISLIO
– GOVORI GOSPOD –
DOBRE NAUME, A NE LOŠE,
DA VAM DAM BUDUĆNOST
PUNU NADE.**

KNJIGA PROROKA JEREMIJE 29:11

ОПРЕДЕЉЕНО ЗА СВАКИ ДАН / ОБЕЛЈАЊЕ И ПОСРЕДСТВО У СВАКОЈ СИТУАЦИЈИ

НАДА

Поштом
НИСИ ГАМ
(СТР 38)

ЗНАЧАЈНО *αγάπης* **КОМΕ ΤΕ ΔΑ**
ΠΡΟΜΕΝΙ ΤΒΟΪ ΖΗΒΟΤ
(СТР 51)

Κουκ **СА КОЈИМ ΤΕΒΕ ΔΕ ΤΡΟΝ ΑΓΕΣΗ**
СНАГУ
СНАДА ΚΑΔΑ СΙ ΕΝ ΚΟΥΚΟΤΗ ΤΕΣΗΚΕ (СТР 25)

ДОБРА ВЕСТ *за све!*

О „Доброј вести за све!“

„ДОБРА ВЕСТ за све“ је удружење чланова које чине хришћани са срцем за евангелизацију, који су равностни у дељењу Светога писма као Речи Божије свима који тек треба да упознају Господа Исуса Христа као свог Спаситеља.

То су удружени волонтери широм света, који нуде копије Библије, Новог завета и атрактивне еванђејске часописе у многим областима јавног живота, као и путем личног сведочења.

Представљајући Свето писмо и еванђејско часописе желимо да поделимо ДОБРУ ВЕСТ како би сваком омогућили да чита Божију Реч за себе и да нађе наду, утеху, вођство и спасење које знамо да Свето Писмо нуди.

Наши чланови настоје да са јасним циљем постану мисионари кроз лично сведочење и показујући шта значи живети хришћанским животом према библијском учењу.

За све информације о нашем раду, могућој сарадњи и материјалима које користимо и имамо на raspolaganju, možete se javiti na sledeće brojeve telefona:

+381 63 359 945 +381 62 8220 452

AGAPE

biblijski stihovi, mudre misli, ohrabrenja
potražite na fejsbuku i viberu

AGAPE

ANTIOHIJA SE FINANSIRA
DOBROVOLJNIM PRILOZIMA
SVOJIH ČITALACA
MOLIMO VAS DA RAZMOTRITE
DA LI POSTOJI MOGUĆNOST
DA FINANSIJSKI POMOINETE
ANTIOHIJU
HVALA

Štampanje i distribuciju ovog broja su finansijski pomogli
vjernici iz Banjaluke , HJC Pivnice i EC Zenica.

Izdavač : Evanđeoska crkva Banjaluka | **Adresa** : Poštanski fah 34, 78102 Banjaluka, RS/BiH
Kontakt telefon : +387 [0]65 535 931 | **Tiraž** : 1000 | **Štampa** : Minerva, Subotica

DISTRIBUCIJA

Srbija : Miroslav Čobrda +381 [0]64 405 4744 | **Hrvatska** : Miroslav Fic +385 [0]91 739 0191

BOGU NIKO NIJE PRESTAR

Simeun vođen Duhom Svetim dolazi u hram

A kada je, po Mojsijevom Zakonu, trebalo da se izvrši obred očišćenja, Marija i Josif tom prilikom dođu sa detetom u Jerusalim da ga posvete Gospodu, jer u Zakonu Gospodnjem piše: „Neka se svako prvorodeno muško dete posveti Gospodu“ – i da po Zakonu Gospodnjem prinesu žrtvu za očišćenje: dve grlice ili dva golubića. U Jerusalimu je tada živio neki čovek po imenu Simeun. On je bio pravedan i pobožan čovek, koji je očekivao da nastupi vreme utehe za izrailjski narod. Duh Sveti je bio sa njim i on mu je objavio da neće umreti pre no što vidi Hrista Gospodnjeg. Vođen Duhom, došao je u hram. Kada su roditelji uneli dete Isusa u hram da učine sa njim što Zakon nalaže, Simeun ga uze u naručje i počeo da slavi Boga: „Sada uštaš, moj Gospodaru, svoga slugu da u miru ode; tvoja reč je tako ispunjena, jer ja sam tvoje video spasenje što pripravi pred svim narodima: svetlost tvoju da prosvetli narode, slavu tvoje narodu Izrailju.“ Isusovi otac i majka su bili zadivljeni onim što je bilo rečeno za njega. Tada je Simeun blagoslovio i njih dvoje i rekao njegovoj majci Mariji: „Evo, Bog je postavio ovo dete da mnogi od Izrailja padnu i da se mnogi podignu, i da bude znak kome će se suprotstavljati. A tebi samoj će mač probosti dušu, da bi se otkrile misli mnogih srca.“ A bila je tu i jedna veoma stara proročica, po imenu Ana, Fanuilova ćerka, iz Asirovog plemena. Bila je u braku sedam godina, a sada je kao udovica imala osamdeset četiri godine. Ona nikad nije napuštala hram. Danonoćno je služila Bogu uz post i molitvu. I ona je došla u isti čas i počela da slavi Boga i da govori o Isusu svima koji su očekivali da Bog otkupi Jerusalim. Kada su Josif i Marija obavili sve što Zakon Gospodnji nalaže, vratili su se u Galileju, u svoj grad Nazaret. A dečak je rastao, jačao i punio se mudrošću, a Božija milost je bila nad njime.

Luka 2,22-39

U Vitlejemu, gradu Josifove davidovske loze, poreska služba je upisala tri nova imena: Josif, Marija i Isus. Mesija se ovde rodio. Sada se sveta porodica vratila u Nazaret. Otac porodice se vratio svom zanatu. Marija je odgajala svoje čedo učeći se majčinstvu od starijih žena, kao i sve mlade majke onog vremena.

Osmog dana po rođenju odneli su svoga sina na obrezanje u hram. Poput svih muškaraca i Isus će dobiti vidljivi znak pripadništva zavetnom narodu. Obred je bio ispunjen čitanjem svetih tekstova, molitvama, uvežbanim pokretom posvećenog sečiva, tankim mlazom krvi

i plačom bebe. Svi prisutni su odobravanjem propratili ritual. Dete je i formalno dobilo ime - Ješua ben Josif - Isus, sin Josifov, iz doma i plemena Davidovog. Zamišljam porodicu kako napušta hram. Možda im neko od prijatelja prilazi, stavlja Josifu ruku na rame i s osmehom kaže: „Neka bude dobar stolar, kao njegov otac, neka njegov dom jednom iskaže dobrodošlicu Mesiji“!

Evandelistu Luka nam pažljivo oslikava Josifa i Mariju kao pobožne Jevreje koji ispunjavaju Zakon u svemu. U ovoj priči pet puta srećemo sledeći izraz „po Mojsijevom zakonu“ (Luka 2,22.23.24.27.39).

Spasiteljjev život je formiran u jednostavnom radničkom domu tadašnje jevrejske kulture. Isus je zadojen verom svoga naroda kao i mlekom svoje majke. Svet i predstave Svetog pisma su izgradili njegov misaoni svet. Nikada ne smemo da podceni-
mo snagu običnog pobožnog doma. U njemu je snaga duhovnog nasleđa koje traje.

Doktor Luis Smedes (*Lewis Smedes*), nekadašnji profesor teologije na Fuleru, ovako svedoči o sili svoje pozadine:

Mogu li da vam kažem zašto sam vernik? Iz dobrih razloga, premda svi oni i nisu baš tako veliki. Naime, ja potičem iz porodice vernika. Verujem zato što sam odrastao u toj porodici.

Nema u tome nikakvih mojih zasluga. Ne znam šta bi bilo sa mnom da sam se rodio u Mandžuriji, u nekom kineskom domu. Jednostavno, ne znam. Znam samo da sam vođen ka veri u Božijoj ljubavi u isto vreme kada sam učio da držim kašiku. Vera je bila u žiži mog doma. Ruku na srce, tada nije bilo mnogo drugog posla. Dok su druga deca na veronauci pevala: „Da moj Isus ljubi me, znam iz svoje Biblije“, ja sam pevao: „Da moj Isus ljubi me, znam jer mama uči me.“

Znam da nisam usamljen u ovome. Jednom prilikom je neki novinar upitao čuvenog švajcarskog teologa, Karla Barta (*Karl Barth*), pred kraj njegove karijere: „Gospodine, napisali

ste velika dela o Bogu. Kako znate da je sve to istina“? Bart se nasmešio: „Znam, majka mi je tako rekla“!

Porodice su Božija najbolja misijska društva

Kada se mladi bračni parovi odvažaju na život vere pred svojom decom, tada se pokreću duhovne sile koje utiču čak i na još nerođene naraštaje. Tako se stvara pravo nasleđstvo. Šta mi ostavljamo svojim potomcima?

Razmislimo o ovoj priči iz XVIII veka. Maks Džaks (*Max Jukes*) je živeo u Njujorku. Nije verovao u Hrista i hrišćansko obrazovanje. Nije dozvoljavao da mu deca odlaze u crkvu čak i kada su ga molila. Imao je 1026 potomaka. Njih 300 je otišlo u zatvor u proseku sa 13 godina; 190 ih se prostituisalo; 680 se odalo alkoholu. Njegova porodica je zbog svega toga koštala državu 420.000\$. Ničim nisu zadužili društvo.

Džonatan Edvards (*Jonatan Edwards*) je živeo u isto vreme u istom mestu. Voleo je Gospoda i vodio svake nedelje svoju decu u crkvu. Služio je Gospodu svim što je imao. Imao je 929 potomaka. Njih 430 je bilo u duhov-

noj službi; 86 njih su postali fakultetski profesori; 13 su bili predsednici univerziteta; 75 je napisalo odlične knjige; 7 je izabrano u državni Kongres. Jedan je bio potpredsednik SAD. Njegova porodica nije ni za cent oštetila društvo. Zaduzili su naraštaje nemerljivim blagom koje se i danas gomila.

Znate, kad god me mrzi da vežem pojas u automobilu, kažem sebi - mojoj deci je potreban otac! To me motiviše. Šta činimo svojoj deci kad god popustimo kušnjama da se ne molimo pre jela, da ne idemo nedeljom ujutro u crkvu, da ne čitamo Sveto pismo svaki dan, da ne živimo moralnim životom, da se ne kajemo kada nam Bog ukaže na grehe? Činimo isto što i pomenuti Maks Džaks svojoj deci. Ponekad pitam roditelje - da li bi voleli da vas se prauunci i čukununci sećaju kao čoveka, kao žene koji/koja im je ostavila predivno duhovno nasleđe?

Vera u Hrista koju imamo nije tek nešto što nas vodi u nebo kad umremo. Ona vredi i za decu dece naše dece. Naše navike su naša zaostavština. Kao pastor često čujem - otac mi je bio pijandura. Majka mi se uda-

vala četiri puta. Nikada nismo kao deca išli u crkvu! I mi se još čudimo zašto je takvim ljudima teško da se srede i obuzdaju svoj život. Istorija života im je dala loš pravac. Treba im ogromna duhovna energija da bi to promenili. O, kako volim osmeh na njihovim licima kada im kažem - u Isusu Hristu možete da započnete sa novim nasleđem!

Duhovni život svete porodice

Marija i Josif svakako nisu mogli da znaju šta će sve da se dogodi sa njihovim sinom. Ovde ih vidimo da su poslušni u svojoj pobožnosti. Njihov život pripada Gospodu. Luka naglašava značaj i ulogu Gospodnje porodice, pre nego počne sa opisom Isusove javne službe (Luka 3). Ovakvo nasleđe je neizostavna pozadina Njegove

bezgrešnosti. Koliko više je to potrebno našim malim plačljivim paganima koje iz porodišta donosimo u svoje domove!

Nije bilo lako ni tada ljudima poput Marije i Josifa da budu poslušni Mojsijevom zakonu. Koštalo je to i snage i vremena i sredstava. Mesec dana nakon obrezanja vidimo ih ponovo u Jerusalimu, kako učestvuju u dve ceremonije: (1) porodiljino očišćenje; (2) otkupljenje prvorođenca. Hajde da zamislimo put od 120 kilometara u najboljem slučaju na magarcu! I to sve sa bebom od šest sedmica. S puta na put, rekli bi! Ali, Marija i Josif su predani Bogu i svetoj tradiciji Izraela. Poslušnost nikada nije jeftina. Ona zahteva izostajanje s posla, zaustavljanje priliva zarade, troškove putovanja. Ali, dužnost nije bila bauk za ovaj

mladi bračni par. Predivna slika - mladi ljudi započinju svoj brak sa prinovom u žaru predanja i ne mareći za napore i troškove!

Luka nam indirektno kazuje da nisu imali mnogo novca. Uobičajena žrtva za ritual očišćenja je bila jagnje. Ipak, predviđeno je da siromašniji mogu umesto toga da prinesu par grlica (st. 24). Drugim rečima, Isus nije nosio neke svečane krpice na sebi tom prilikom.

Mislim da je vrlo značajno to što su uopšte uspjeli da plate sebi put. Ali, kao Jevreji, oni su bili odani zahtevima Pisma.

Vredelo je. U poslušnosti doživljavaju nekoliko božanskih momenata.

Takav je hrišćanski život. Urađi svoje! Budi tamo gde treba da budeš. Gospod ima iznenađenje za tebe, uverićeš se. Zanemari svoje dužosti i on će ti se činiti veoma dalekim. Bog nema obavezu da nas vodi ako smo mi neposlušni prema svojim obavezama. To ne znači da svojom poslušnošću zarađujemo blagodat. Ne, ali nam poslušnost daje kapacitet da primimo tu blagodat. Život u poslušnosti je ruka otvorena za Boga.

Phil Thrailkil

TI ĆEŠ ŽETI AKO SEJEŠ

*„Ko izdašno seje,
izdašno će i žnjeti.“*

2. Korinćanima 9:6 (SSP)

Tvoja finansijska žetva zavisi od onoga što potrošiš, onoga što uštediš i onoga što poseješ u Božje carstvo. Biblija naučava da redovna setva garantuje redovnu žetvu. Tvoja budućnost počinje sa onim što trenutno imaš u svojoj ruci. Ništa nije previše malo da se ne može umnožiti. Svako od nas je dobio nešto od Boga što može da se umnoži. Tajna je da to stavimo u Njegove ruke. On želi da budemo uspešni, da imamo sredstva koja su nam potrebna za ostvarenje Njegove volje i da pomognemo drugima da urade to isto.

On je rekao: „Ja sam Gospod... koji te učim da bi napredovao“ (Isaija 48:17, Daničić). U Novom zavetu, Isus je učio ribare kako da ulove više ribe (vidi Luka 5:1-11). Jednom prilikom On je čak rekao svojim učenicima gde da pronađu

novac da plate svoj porez (vidi Matej 17:27). On je naučavao da je davanje, a ne čuvanje, put ka umnožavanju onoga što ti je dato (vidi Luka 6:38). Nekad je tvoje seme jedini izlaz iz nevolje, ali ti moraš biti voljan da ga poseješ. Ovo su činjenice iz Svetog Pisma. Isus je pokazao ljudima gde mogu da pronađu novac. Kada su bili neuspešni u nečemu, On ih je motivisao da ustanu i pokušaju ponovo – koristeći Njegove metode. On im je rekao da je Bog njihov pouzdan izvor snabdevanja i ohrabrio ih da očekuju žetvu od svakog semena koje poseju.

Pavle je rekao: „Bog voli radosnog davaoca. A Bog može na vas da izlije obilje svake milosti, da u svemu uvek imate svega dovoljno za sebe i još da vam preostane za svako dobro delo“ (2. Korinćanima 9:7-8, SSP). Suština je sledeća: ti ćeš žeti ako seješ! Stvar je toliko prosta!

Gore navedeno izučavanje Božije Reči je intelektualna svojina UCB-Srbija, čiji je autor **Bob Gass**.

CENTRALNI DEO BIBLIJE

Čak i ljudi koji ne veruju u Boga i Bibliju trebali bi se zapitati nad sledećim pitanjima i odgovorima, jer oni su definitivno više od slučajnosti.

Koje je najkraće poglavlje u Bibliji?

- Psalam 117

Koje je najduže poglavlje u Bibliji?

- Psalam 119

Koje je poglavlje u sredini Biblije?

- Psalam 118

Postoji 594 poglavlja pre 118 psalma, i 594 poglavlja posle Psalma 118.

Saberite ova dva broja i dobićete 1188.

Koji je srednji stih u Bibliji?

- Psalam 118:8

Da li ovaj stih govori nešto značajno o Božjoj savršenoj volji za naše živote?

„Bolje je uzdati se u Boga i ne oslanjati se na čoveka.“

Srž Biblije, njena sredina je zaista i srž poruke, vere u Boga. To je zaista veliki izbor u životu svakoga od nas, kome verovati!

Kada okolnosti postanu teške, seti se da te vera u Boga ne vodi oko problema, nego kroz problem - u pobedu!

VELIKI SAVJET DOSTOJEVSKOG KAKO DA POBJEDIŠ ZLO

„Pred ponekom mišlju ostaneš u nedoumici, naročito gledajući greh ljudski, pa se zapitaš: Da li treba silom pobeđivati, ili smirenom ljubavlju?“

Svagda odluči ovako: „Pobediću smirenom ljubavlju“, savetuje veliki pisac Fjodor Dostojevski i objašnjava zbog čega je to najbolja odluka:

„Odlučiš li se tako jednom za svagda, ceo svet ćeš moći da pokoriš. Smirena ljubav je velika sila, od svih najjača, nema joj ravne na svetu! Svakog dana i časa, svakog trenutka nadgledaj samoga sebe, da ti izgled bude blago lep.

Eto, prošao si pored malog deteta, prošao si ljut, sa ružnom rečju, sa ozlojeđenom dušom; i nisi možda ni primetio dete, ali je ono tebe videlo, i lik tvoj, ružan i zao, možda je ostao u njegovom slabačkom i nezaštićenom srdašcu. Ti to ne znaš, međutim, možda si već time bacio rđavo seme u njegovu dušu, a to seme će možda i porasti, a sve stoga što se nisi uzdržao pred detetom, jer u sebi nisi odgajio pažljivu i delatnu ljubav.

Braćo, ne bojte se grehova ljudskih, volite čoveka i u grehu njegovom, jer kad ko voli čoveka grešnog, to je već slika Bo-

žanske ljubavi i vrhunac je ljubavi na zemlji. Volite sve stvorenje Božje i celokupno i svaku mrvicu. Svaki listić, svaki zrak Božji volite. Volite životinje, volite biljke, volite svaku stvar. Budeš li voleo svaku stvar, i tajnu ćeš Božju razumeti u stvarima. A shvatiš li je jednom, ti ćeš posle neumorno početi da poznaješ sve dalje i više, svakodnevno. I zavolećeš, najzad, sav svet vascelom i vasionom ljubavlju.

Životinje volite: njima je Bog dao klicu misli i tihu radost. Nemojte im je narušavati i remetiti, ne mučite ih, ne oduzi-

majte im radost, ne protivite se misli Božjoj. Čoveče, ne uznosi se, ne misli da si bolji od životinje: one su bezgrešne, a ti, sa svojim veličanstvom, ti samo gnojiš zemlju svojom pojavom, na njoj trag svoj gnojni ostavljaš posle sebe, i to, ovaj, skoro svaki, svaki između nas!

Decu volite naročito, jer ona su bezgrešna kao anđeli i žive da bi nas razdragala i usrećila; ona žive zarad čišćenja srca naših, kao neki putokaz za nas. Teško onome ko uvredi dete", zaključio je pisac.

Izvor: *Novi početak*

**AKO JEZIKE ČOVJEČIJE I ANDJEOSKE
GOVORIM A LJUBAVI NEMAM,
ONDA SAM KAO ZVONO KOJE ZVONI,
ILI PRAPORAC KOJI ZVEČI.**

PRVA POSLANICA KORINĆANIMA 13:1

AGAPE

POSLEDNJI SUSRET

Uzadnje vreme imao sam prilike kao i mnogi od nas da što su verovatno imali prilike da imaju sa nekim poslednji susret. Za mnoge od tih susreta nismo bili ni spremni ili smo mislili još ćemo se videti sa tom osobom. Da li je to tako, niko od nas ne zna, jedino Bog to zna.

Pre mesec dana dok sam čekao na semaforu pored mene je stajao jedan čovek kojeg nisam video preko 20 godina, ali u tom trenutku nisam bio siguran da je to on. Mnogi se promene za kratko vreme a ne u razma-

ku od 20 i više godina, pa je verovatno to bio razlog što se nisam javio toj osobi, ali to je bio naš poslednji susret. Danas sam ga video u novinama na stranici koju niko ne voli, među umrlima. Iskreno se nadam da je upoznao Hrista.

Koliko ljudi će proći pored nas, a mi i ne slutimo da ih vidimo zadnji put? Sam Bog zna.

Dok ovo pišem pomišljam na mnoge koji su stradali u saobraćaju na putu do kuće iz škole, vrtića, sa posla ili slično zbog

nemarnosti vozača ili lične greške, i onda, onda usledi telefonski poziv i neko vam javi da je vaša voljena osoba stradala u saobraćajnoj nesreći. Porodica skrhana od bola.

Verujem da su mnogi iskusili taj poslednji susret sa nekom dragom osobom ili nekom osobom koju poznajemo, za koju smo mislili još ćemo se sresti, ali ste samo čuli ili ste videli u novinama da je ta osoba preminula.

Mnogo puta nije iskorištena prilika da se kaže nekoliko reči o Bogu i poseje seme u taj život. Neko je posejao reč u tvoj život i danas se moliš Bogu, tražiš Ga čitajući reč i služiš Mu. Ne bismo bili ovdje gde jesmo da ni-

smo čuli tu reč od osobe koju je Bog poslao u naš život. (Matejevo evanđelje 28:18-20, Dela apostolska 2:42,44,46-47.)

Bože, hvala Ti što si nam omogućio da kroz Tvoga sina Isusa Hrista budemo deo Tvog naroda. Molim te pomози nam da ne gubimo iz vida poslednji susret kao što ni Isus nije izgubio osećaj za to u poslednjem susretu kada Mu se obratio jedan od one dvojice koji su bili razapeti na krstu. Jedan od njih je bio svestan svoje grešnosti i toga ko je Isus.

Slava Ti i hvala Bože u ime Isusa Hrista. Amin.

Bog vas blagoslovio.

Jaroslav Strehar, Novi Sad

Kad je izrekao ovo, kleknuo je, pa se pomolio sa svima njima.

Tada su svi glasno zaplakali, pali u zagrljaj Pavlu i izljubili ga. Najviše ih je ožalostilo kad je rekao da ga više neće videti. Zatim su ga ispratili na lađu.

Djela apostolska 20:36-38

5 KORAKA KA USPEŠNOM ŽIVOTU

Biblijski tekst: *Jovan 2:7-13, Matej 14:13-20, Luka 9:10-17*

Božja volja za tebe je da imaš uspešan život. Naš Bog je uspešan i kod njega nema promašaja. U skladu sa tim, nije volja Božja za njegovu decu da budu neuspešna i da padnu u beznađe. Biblija nam kaže u Evandelju po Jovanu 15:7-8: „*Ako ostanete u meni i moje reči ostanu u vama, vi ćete tražiti što god budete želeli i to će vam biti učinjeno. U tome će se moj Otac proslaviti, da donesete mnogo ploda i da budete moji učenici.*“

I u 2. Korinćanima 9:6-8 je zapisano: „*Ali ovo ja kažem, onaj koji seje škrto, škrto će i žeti, onaj koji seje obilato taj će obila-*

to i žeti. Neka svako daje kako je u srcu odlučio, ali ne sa mrmljanjem ili iz moranja, jer Bog voli veselog davaoca. I Bog je sposoban da izlije svaku milost prema vama, da uvek imate u svemu svega dovoljno i još viška za svako dobro delo.“

To je Božja volja za tvoj život: da budeš uspešan. Ovde je pet koraka ka uspešnom životu.

1

Da bi započeo novi život uspeha ti prvo treba da budeš motivisan da ideš ka uspešnom životu. Zatim radi vredno na tome. Isus je došao ka svojim učenicima i pozvao je Filipa: „*Filipe, da li mi možemo da kupi-*

mo hleb da bismo nahranili sve ove ljude?“ Isus je samo testirao Filipa, zato što je već znao šta će da učini. Pošto je Filip čuo za takav nemogući zadatak, on nije znao šta da učini. Tako je pozvao svu svoju braću i oni su počeli da računaju kako bi mogli da to obave.

Jedan od učenika je došao ka Isusu i rekao je: „Isuse, zar ne znaš da je ovo pustinja? Mi ne možemo da prehranimo 5000 ljudi, plus žene i decu.“ Onda je drugi došao i rekao je: „Isuse već je prošlo vreme za večeru i mi ne bismo trebali da pokušavamo da to učinimo, to je ludo.“ Onda je sledeći došao: „Isuse trebalo bi 200 denara da se kupi hrana za njih i to samo po malo, ali mi nemamo toliko novca. To je nezamisliv zadatak.“ Drugi su rekli: „Najbolje rešenje je da pošaljemo narod u sela i neka sebi kupe hranu тамо.“

Svi su učenici umesto da pokušaju da poslušaju Isusa, pokušavali da se izvine zbog svoje nesposobnosti da reše ovu nemoguću situaciju. Ali Isus je postao veoma odlučan i gledao je u svoje učenike. On je dao ovu komandu: „To nije neophodno, vi ih nahranite.“ Isus je dao

zapoved i niko nije mogao da kaže „ne“.

Šta je ova zapoved značila? Isus Hrist je želeo da svi njegovi učenici budu ljudi vizije. U to vreme oni nisu imali viziju. Oni su bili slepi za čudesnu silu Isusa Hrista.

Mi moramo da primenimo ovu zapoved danas. Kada je Isus zapovedio učenicima da nahrane narod, oni nisu razumeli da će On obezbediti hranu kroz čudo. Kada nam Gospod zapovedi da učinimo nešto što izgleda nemoguće, mi moramo da položimo naše poverenje u Njega i da verujemo u Njegovu pomoć da će učiniti čudo da završi naš zadatak.

Čitamo u Psalmu 81:10 sledeće: „*Otvori svoja usta širom i vidi neću li ih ispuniti.*“ Ti ćeš primiti svaki blagoslov koji možeš da upotrebiš. Dakle Bog očekuje da otvoriš svoja usta širom sa velikim iščekivanjem i verom da ćeš primiti od Njega. Ti moraš da imaš veliku želju za kompletiranjem, bez čega ništa nećeš postići.

Pre osamnaest godina, kada sam započeo svoj pionirski rad, ja sam propovedao pod šatorom, sa sedištima od slame na

goloj zemlji. Tu je bilo samo malo ljudi, ali ipak u to vreme u srcu sam imao goruću viziju i veliku želju da doznam mnoštvo za Isusa. U svojoj duši sam to video i verovao da ću jednog dana propovedati desetinama hiljada. Ako bi u ono vreme to izgovorio nekome, ljudi bi mislili da sam lud, ali ja sam verovao u svom srcu; a sada posle nekoliko godina, svaki deo te vizije se ispunio.

Braćo i sestre, Bog želi da učini vaše živote uspešnim. I On takođe želi da vi budete pobednici u svojim životima. Tako da je prvi korak ka uspešnom životu, biti motivisan ka uspehu i imati želju da radiš da se to ispuni.

2

Drugo, čak i ukoliko imaš veliku svrhu, cilj i motivirajuću silu, ti bi trebao da započneš sa malim stvarima i da se krećeš ka većim stvarima. Nemoj odustati sa izgovorom da je to nemoguće, jer ako nam Isus šta zapovedi da uradimo, On nam zapoveda da uradimo samo ono što je moguće. On nikada neće od tebe da traži da učiniš nešto što je nemoguće. Nemoj razmišljati o

posedovanju 200 denara, što je plata za 200 radnih dana. Nemoj pokušavati da započneš sa velikim stvarima, počni sa pet hlebova i dve ribice.

Problem sa mladima danas je da čim završe školu ili diplomiraju, žele da započnu odmah sa velikim stvarima. Isus je učio svoje učenike da započnu sa beznačajnim, sa onim što imaju bez obzira kako je to malo.

Oni koji završe Biblijske škole obično dođu ka meni žaleći se i govoreći: „Zašto ne bismo počeli sa velikim stvarima?“ Oni krenu napolje i pozajme novac od ovog ili onog, i oni onda kupuju zemljište na kredit i izgrade predivne zgrade. Onda upadnu u veliki dug. Njihovi veliki kreditni računi ih zabrinjavaju, i oni počnu osećati da ih je Bog prevario. Bog nije pogrešio. On ne želi da ti započneš sa velikim stvarima.

Hrist je zatražio od učenika da nahrane narod sa onim što imaju. Pet hlebova i dve ribe. On je od njih tražio da započnu sa veoma malim stvarima, onda ih je blagoslovio, umnožio i to je postalo više nego dovoljno. Nemoj se bojati da započneš sa malim stvarima. Upotrebi ono što imaš, i nemoj se brinuti o

onome što nemaš. Ako započneš upotrebljavajući stvari koje imaš za slavu Božju, onda će te Hrist blagosloviti i te stvari će biti umnožene.

3

Treći korak je primiti blagoslov nad onim stvarima koje već imaš. Ti moraš imati ispravan stav srca. Moraš tražiti blagoslove Gospodnje. Jakov 4:1-3 kaže: *„Odakle dolaze ratovi i borbe među vama? Zar ne odatle, od vaših požuda koje ratuju u vašim udovima? Vi želite i nemate, ubijate i želite da imate, i ne možete postići, vi se borite i ratujete a ipak nemate, zbog toga što ne molite. Vi molite i ne primete, zato što molite pogrešno, da to potrošite na svoje požude.“*

Šta je požuda? Sve što želite da upotrebite za svoju ličnu svrhu, postaje požuda. Ali sve što upotrebite za slavu Božju i za delo Božje, to će Njemu doneti čast. Načini to svojim ciljem da pokažeš ljubav i snagu Isusa Hrista u svom životu i tada nećeš živeti u požudi. Kada tražiš Njegovu slavu i svrhu, tada će te Bog blagosloviti.

Stavi ono što imaš u ruke Isusa Hrista, makar to bilo nešto malo kao što su bili pet hlebova i dve ribice za ručak jednog dečaka. Nemoj to zadržavati, jer ako to uradiš, Isus te ne može blagosloviti. Jednom kada položiš sve što imaš u ruke Isusa Hrista, seti se da će Isus to blagosloviti i umnožiti, kao što se desilo sa onim ribama i hlebovima koje je Andrija položio u Isusove ruke i nije ih zadržao

samo za sebe. Nemoj se bojati da započneš sa malim stvarima, već predajući te stvari u Isusove ruke i posvećujući to Njemu. Onda će Isus koji ima svu vlast na nebu i na zemlji da ih umnoži i da ih upotrebi na slavu Božju.

4

Jednom kada primiš blagoslov od Isusa Hrista, četvrti korak je da deluješ. Vera bez dela je mrtva. Ti moraš da deluješ kada primiš blagoslov. Te stvari čovek može uraditi, trebao bi da uradi, ti to možeš uraditi i ti to moraš uraditi. Ti ne smeš čekati da te Bog natera da nešto uradiš. Na primer, kada je došlo do deljenja hleba i riba, Hrist je to blagoslovio, ali posao deljenja su izvršili učenici.

Što god činiš, treba da prvo misliš na sreću drugih. Pre nego što su učenici uživali u hlebu i ribama, oni su prvo nahranili mnoštvo. Obično prosečni poslovni ljudi, umesto da se trude da služe drugima, samo ih upotrebljavaju da naprave novac. Sa takvim stavom Bog ih neće blagosloviti, bez obzira da li su trgovci, zanatlije ili političari. Tvoj stav kroz život bi tre-

bao biti da služiš drugima. Tada ćeš ti primiti Božja dobra.

Kada dođeš do Gospoda, ne bi trebao samo da tražiš blagoslov, već bi trebao da pokušaš da pronadeš mogućnost da služiš Bogu, crkvi, braći i sestrama. Tada će te Bog obasipati izobiljem blagoslova, kada ti poslušajš zapoved da veruješ u Boga i da se pouzdaš u Njega za čudo sa čvrstom verom. Učenici Isusovi su imali samo komadiće, ali oni su iščekivali čudo i bili su dovoljno hrabri da krenu i da to dele ljudima - ono što su imali. Kada ti primiš blagoslov nad stvarima koje imaš, seme čuda je posejano i kada ti deluješ u veri, te stvari će se umnožiti. Nemoj nikada prestati da očekuješ da primiš izobilje od Gospoda, zato što Biblija kaže da su „jeli do sitosti“. Bog želi da ti imaš izobilan život. On ne želi da živiš u siromaštvu i da budeš na teretu vlastima, društvu, crkvi, braći i sestrama. Bog želi da imaš nešto da daš drugima, umesto da stalno moliš od drugih.

Dakle, šta god da imaš, stavi to u ruke Isusa Hrista. Provedi jedan dan od sedam služeći. Daj desetke Gospodu, što je deseti deo od onoga što dobijaš. Radi

za Gospoda. Služi Mu prvo i onda ćeš dobiti blagoslov od Isusa Hrista, i čudo umnožavanja će se desiti u tvome životu.

5

Nikada ne bi trebao da upropastiš niti da prospeš bilo šta. Isus im je zapovedio da pakuje sve ostatke. Ja sam zapitao u svom srcu: „Zašto bi im Hrist naredio da sakupe sve ostatke? On je Bog i On je izobilan, zašto je onda naredio svojim učenicima da sakupe sve ostatke u košare?“ To je greh da prosipamo Bogom dane izvore.

Ako živiš prosipajući ono što imaš, onda ćeš uskoro plakati u svom siromaštvu. Bog će ispuniti vaše potrebe, ali On neće dozvoliti da vi prosipate Njegovе izvore. Sve bismo trebali da primimo sa zahvalnim srcem i da potrošimo na slavu Božju, ne bismo smeli da prosipamo ništa.

Na kraju, mi smo naučili kroz ovaj događaj da je Isus naučio svoje učenike o pet koraka ka uspešnom životu. Hajde da otvorimo svoja srca i da ih usmerimo ka Isusu Hristu, neka On ispita naše živote. Hajde da učinimo ovu godinu bogatom u donošenju plodova, onim što možemo dati Bogu i da podelimo sa svojim bližnjima na slavu Božju.

Držite u svom umu ovih pet koraka, koji će vaš život učiniti uspešnim:

- 1- imaj odgovarajuću motivaciju, budi motivisan ka uspehu i imaj želju da radiš na tome.
- 2 - nemoj se bojati da započneš sa malim stvarima.
- 3 - imaj ispravan stav srca.
- 4 - moraš raditi u skladu sa svojom verom.
- 5 - nemoj da prosipaš.

Yonggi Cho

BLAGOSLOV NEMAŠTINE

*Blago siromašnima duhom,
jer njihovo je carstvo nebesko.
(Matej 5:3)*

Pre nego što je Gospod Bog stvorio čoveka na zemlji, prvo je za njega pripremio svet pun korisnih i ugodnih stvari za njegov život i za uživanje. U izveštaju o stvaranju sveta u knjizi Postanka to su jednostavno „stvari”. Načinjene su da ih čovek koristi, ali je oduvek trebalo da budu van njega i da mu služe. U dubini čovekovog srca se nalazilo svetilište u koje niko osim Boga nije bio dostojan da uđe. Unutar njega se nalazio Bog, izvan njega hiljade darova kojima ga je Bog obasuo. Međutim, greh je doneo komplikacije i učinio od tih istih Božijih darova potencijalni izvor propasti za dušu.

Naše nevolje su počele kada je Bog isteran iz svog glavnog svetilišta i kada je dozvoljeno da druge stvari uđu. U ljudskom srcu su stvari preuzele vlast. Ljudi sada po svojoj prirodi nemaju mir u svom srcu, zato što tamo više kralj nije Bog, nego se tamo u

moralnom sumraku tvrdoglavi i agresivni uzurpatori bore među sobom za prvo mesto na prestolu.

Ovo nije samo metafora, nego ispravna analiza naše stvarne duhovne nevolje. U ljudskom srcu postoji žilav i vlaknast koren života koji je pao u greh, u čijoj prirodi je da mora nešto da poseduje; i on uvek mora nešto da poseduje. On želi te stvari dubokom i žestokom strašću. Zamenice *ja* i *moje* izgledaju poprilično naivno kada se odštampaju, ali je njihova stalna i univerzalna upotreba značajna. One izražavaju pravu prirodu starog adamovskog čoveka, bolje nego hiljadu tomova teoloških knjiga. One su verbalni simptomi naše duboko ukorenjene bolesti. Korenje naših srca se duboko ukorenilo u predmete, pa se mi i ne usuđujemo da iščupamo ijedan korencić da ne bismo umrli. Predmeti su nam postali neophodni - razvoj događaja koji nikada nije ni bio planiran. Božiji darovi sada zauzimaju Njegovo mesto, a ceo tok prirode je ometen tom monstruoznom zamenom.

Naš Gospod je spomenuo takvu tiraniju stvari kada je rekao svojim učenicima: „*Ko hoće da ide za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme svoj krst i ide za mnom. Jer, ko hoće da spase svoj život, izgubiće ga; a ko izgubi svoj život mene radi, naći će ga*“ (Matej 16:24-25).

Kada razdvojimo ovu istinu na deliće da bismo je bolje razumeli, izgleda kao da se u svakome od nas nalazi jedan neprijatelj kojeg, rizikujući svoju sigurnost, tolerišemo. Isus je to nazivao „svoj život“ i „svoje ja“; mi bismo to nazvali **sebičnim životom**. Njegova glavna karakteristika je posesivnost; reči **dobitak** i **profit** ukazuju na to. Dozvoliti ovom neprijatelju da živi u nama znači, na kraju svega, izgubiti sve. Odreći ga se i odreći se svega radi Hrista znači ništa ne izgubiti, nego sačuvati sve za večni život. Verovatno je ovde nagovešten i

jedini efikasan način da se uništi ovaj neprijatelj - krst. „Neka uzme svoj krst i ide za mnom.“

Put do dubljeg poznavanja Boga vodi kroz usamljene doline siromaštva duše i odricanja od svih stvari. Blagosloveni koji poseduju carstvo su oni koji su odbacili svaku spoljašnju stvar i koji su iskorenili iz svojih srca svaki osećaj posedovanja. Oni su „siromašni duhom“. Oni su došli do unutrašnjeg stanja koje je paralelno stanju običnog prosjaka na ulicama Jerusalima. To je ono što Hrist podrazumeva pod rečju *siromašni*. Ti blagosloveni siromasi su oni koji više nisu robovi tiranije stvari. Oni su slomili ugnjetavački jaram, a to nisu učinili borbom nego predajom. Iako su oslobođeni od svakog osećaja posedovanja, oni imaju sve. „Njihovo je carstvo nebesko.“

Dopustite mi da vas podstaknem na to da ovo shvatite ozbilj-

no. To ne treba shvatiti kao biblijsko učenje koje treba pohraniti u pamćenje zajedno sa gomilama drugih doktrina. Ovo je znak na putu koji vodi do zelenih pašnjaka, put urezan na strmim padinama Božije planine.

Ne usuđujmo se zaobilaziti ga, ako želimo da sledimo ovaj put svete potrage. Moramo se penjati postepeno, korak po korak. Ako odbacimo i jedan korak, našem napredovanju je kraj. Kao što je često slučaj, ovaj novozavetni princip duhovnog života najbolju ilustraciju nalazi u Starom zavetu. U priči o Avramu i Isaku imamo dramatičnu sliku predanog života, a takode i odličan komentar na prvo blaženstvo.

Avram je bio star kada se Isak rodio, dovoljno star da bi mu mogao biti deda, pa je dete odmah postalo radost i idol njegovog srca. Od onog momenta kada se prvi put sagnuo da uzme maleno stvorenje u svoje ruke postao je revnistan rob ljubavi prema svom sinu. Bog se posebno potrudio da opiše snagu ove ljubavi. Nije ni čudo, jer je ta beba predstavljala sve što je srcu njegovog oca bilo sveto: Božija obećanja, zavete, dugogodišnja nadanja i dugi mesijanski san.

Dok ga je posmatrao kako iz bebe izrasta u mladića, starčevo

srce je bilo sve više vezano za život njegovog sina, sve dok na kraju to nije počelo da se graniči s opasnim. Tada je Bog stupio na scenu da spase i oca i sina od nepročišćene ljubavi. „Uzmi sad sina svoga“ - rekao je Bog Avramu - „jedinca svoga, onog kog ti voliš, Isaka i idi u zemlju Moriju i prinesi ga tamo na žrtvu na brdu koje ću ti kazati.“ Sveti pisac nas je poštedeo opisivanja agonije koja se odvijala te noći kada se na padinama Virsaveje starac raspravljao sa svojim Bogom, ali možemo sa strahom da zamislimo pognutu siluetu kako se grči, sama pod zvezdama. Verovatno takav smrtni bol nije snašao ljudsku dušu sve do momenta kada se onaj koji je veći od Avrama borio u Getsemanskom vrtu. Makar da je njemu bilo dato da umre. Bilo bi to hiljadu puta lakše, jer je već bio star, tako da smrt ne bi bila teška stvar za nekoga ko je tako dugo živio s Bogom. Uostalom, bilo bi mu to poslednje slatko zadovoljstvo, dok bi mu se pogled zamagljivao kada bi gledao svog stasitog sina koji će nastaviti Avramovu liniju i ispuniti obećanja koja je Bog dao mnogo godina pre toga u Uru Haldejskom.

Kako da ubije dečaka?! Čak i kada bi se njegovo ranjeno i pobunjeno srce složilo, kako da

izmiri taj čin sa obećanjem: „Jer će od Isaka izići potomstvo koje će tvoje ime nositi“? Ovo je bilo Avramovo vatreno krštenje, i on nije popustio pred mukama. Dok su zvezde još uvek sjale poput sjajnih oštrih tačaka iznad šatora gde je Isak spavao i dugo pre nego što je sivkasta zora počela da obasjava istok, stari sveti čovek je doneo odluku.

Žrtvovaće svog sina baš kao što mu je Bog rekao, a *onda će se pouzdati u to da će ga Bog vratiti iz mrtvih*. Ovo je, kaže nam pisac Poslanice Jevrejima, rešenje koje je njegovo bolno srce našlo negde u toku tamne noći, pa on „ustarano“ da bi sproveo plan. Divno je videti da je Avram, iako je pogrešio u pogledu Božijeg metoda, ispravno osetio tajnu Njegovog velikog srca. Rešenje se vrlo dobro slaže sa novozavetnim stihom: „*a ko izgubi... radi mene, naći će...*“ (Matej 16:25).

Bog je pustio napaćenog starca da sprovede plan sve do onog trenutka odakle je on znao da nema povratka, a onda mu je zabranio da podigne ruku na dečaka. Zbunjenom patrijarhu on sad kaže: „U redu je, Avrame. Nisam ni hteo da ga stvarno ubiješ. Samo sam hteo da ga uklonim iz hrama tvoga srca da bih ja mogao neometano da vladam tamo. Hteo sam da ispravim grešku koja je postojala u tvojoj ljubavi. Sada uzmi dečaka, živog i zdravog. Uzmi ga i vrati se u svoj šator. Sad poznadoh da se bojiš Boga, kad nisi požalio sina svoga, jedinca svoga, mene radi.“

Onda se nebo otvorilo i čuo se glas koji mu govori: „*Sobom se kunem, govori Gospod, kada si tako učinio i nisi požalio sina svoga, jedinca svoga, blagosloviću te i umnožiću tvoj porod kao zvezde na nebu, kao pesak na obali morskoj, i porod će tvoj držati vrata*

neprijatelja svojih, i u tvom će se porodu blagosloviti svi narodi zemlje, jer si glas moj poslušao“ (Postanje 22:16-18).

Stari Božiji čovek je podigao glavu da bi se odazvao Božijem glasu, i stajao je tamo na gori, snažan, čist i velik, čovek koga je Bog odredio za poseban tretman, prijatelj i miljenik Svevišnjeg. Sada je bio potpuno predan, potpuno poslušan, čovek koji nije posedovao ništa.

Celo svoje biće je usredsredio na svog dragog sina, i Bog mu je to uzeo. Bog je mogao početi od periferije Avramovog života pa da onda ide ka njegovoj srži. Umesto toga, odlučio je da napravi rez na srcu i da celu stvar okonča jednim oštrim zahvatom odvajanja. Postupajući tako, uštedeo je i vreme i sredstva. Jako je bolelo, ali je bilo efikasno.

Rekao sam da Avram nije imao ništa. Pa zar ovaj siromah nije bio bogat? Sve što je i ranije imao bilo je tu da bi se on time i dalje služio: ovce, kamile, krda i razna druga dobra. Tu su bili i njegova žena i njegovi prijatelji, a najbolje od svega je bilo to što je njegov sin Isak bio bezbedan i što je bio pored njega. Imao je sve, *ali nije ništa posedovao*. To je duhovna tajna. Postoji slatka teologija srca koja se može nau-

čiti samo u školi odricanja. Knjige sistematske teologije ovo previđaju, ali će mudri razumeti.

Smatram da nakon tog gorkog i blagoslovenog iskustva reči *ja i moje* za Avrama više nikad nisu značile isto. Osećaj posedovanja koji se nalazi iza njih nestao je iz njegovog srca.

Druge stvari su zauvek izbačene. Sada su one postale nešto što je izvan njega. Svet je govorio: „Avram je bogat“ - ali se stari patrijarh samo smešio. Nije to mogao objasniti, ali je znao da ne poseduje ništa i da je njegovo pravo blago unutar njega i da je večno. Nema nikakve sumnje u to da je takvo posesivno čvrsto držanje za stvari jedna od najopasnijih navika u životu. Zbog toga što je to prirodno, retko se prepoznaje kao zlo, koje u stvari to i jeste. Međutim, posledice su tragične.

Često nas strah za naša blaga sprečava da ih predamo Bogu. Posebno je tako kada su ta blaga naše drage porodice i prijatelji. Ali, takvi strahovi ne treba da nas obuzimaju. Naš Gospod nije došao da uništi, nego da spase. Sve što mu predamo je bezbedno, a šta god mu ne predamo nije bezbedno.

Svoje darove i talente takođe treba da predamo Njemu. Treba

ih gledati onakvima kakvi jesu, kao Božiji zajam i nikada ih ni u kom smislu ne treba smatrati našima. Nemamo ništa više prava da tvrdimo da smo zaslužni za naše posebne talente nego za to što imamo plave oči i jake mišiće. „Jer, ko ti daje prednost? Šta imaš, a da nisi dobio?“

Hrišćanin koji je dovoljno živ da barem malo poznaje sebe prepoznaće simptome ove bolesti posedovanja i biće tužan kada ih otkrije u svom srcu. Ako je u njemu želja za Bogom dovoljno jaka, on će hteti da preduzme nešto po tom pitanju. A sad, šta mu je činiti?

Pre svega, treba da ukloni sva-ku odbranu i da ni ne pokušava da daje izgovore, ni pred sobom, ni pred Bogom. Ko god se brani, za odbranu ima samo sebe i nikoga drugoga. Neka umesto toga dođe pred Gospoda bez odbrane, pa će za odbranu imati nikog drugog do samog Gospoda. Neka radoznali hrišćanin pogazi svaki ljigavi trik svog prevarnog srca i insistira na iskrenoj i otvorenoj komunikaciji s Gospodom.

Zatim, on bi trebao da ima na umu da su ovo sveti poslovi. Nije dovoljno s time postupati samo neobavezno ili bezbrižno. Neka dođe pred Boga potpuno odlučan da bude poslušan. Neka insi-

stira na tome da Bog uzme sve što je njegovo, da iz njegovog srca izvadi predmete koji su tako i da On zavlada u sili. Možda će biti potrebno da bude konkretan, da imenuje stvari i ljude, jedno po jedno. Ako bude dovoljno radikalno može skratiti vreme svog truda sa godina na minute i može ući u dobru zemlju mnogo ranije od svoje sporije braće, koja pažljivo neguju svoja osećanja i koji insistiraju na opreznosti u svom odnosu prema Bogu.

Nemojmo nikada zaboraviti da se ovakva istina ne može naučiti napamet kao što se uče činjenice u fizici. Ona se mora *doživeti* mnogo pre nego što je saznamo. Moramo u svojim srcima proživeti Avramova teška i gorka iskustva, ako želimo da doživimo i blagoslov koji sledi. Stara kletva neće nestati bez bola; stari, tvrdokorni tvrdica neće leći i poslušati našu zapovest da umre. On mora biti istrgnut iz srca kao biljka iz zemlje; mora biti iščupan uz bol i krv kao zub iz vilice. Mora biti na silu proteran iz naše duše, kao što je i Hrist isterao menjače novca iz Hrama. I biće potrebno da se učvrstimo protiv njegovog žalostivog moljenja i da to prepoznamo kao rasplamsavanje samosažaljenja, jednog od greha čovekovog srca koji je najdostojniji prekora.

Ako stvarno želimo da prisnije poznajemo Boga, moramo krenuti putem samoodricanja. A ako smo se odlučili za potragu za Bogom, On će nas, pre ili kasnije, dovesti do tog ispita. Avramu njegov ispit nije izgledao kao takav. Međutim, da je postupio na bilo koji drugi način, a ne onako kako jeste, cela istorija Starog zaveta bila bi drugačija. Bog bi, bez sumnje, našao drugog čoveka, ali bi Avramov gubitak bio van svake pameti tragičan. Tako ćemo i mi, jedan po jedan, biti dovedeni do mesta ispita, a možda nećemo ni biti svesni kada smo stigli tamo. Na tom mestu ispitivanja neće postojati desetak mogućnosti, već samo jedna, uz jednu alternativu, ali će naša

budućnost biti uslovljena odlukom koju ćemo doneti.

Oče, želim da te poznajem, ali moje kukavičko srce se boji da se odrekne svojih igračaka. Ne mogu se od njih rastati bez unutrašnjeg krvarenja, i ne pokušavam od tebe da sakrijem užas tog odvajanja. Dolazim dršćući, ali ipak dolazim. Molim te, iskoreni iz moga srca sve one stvari koje sam toliko dugo voleo i koje su postale deo moga bića, da bi ti mogao da dođeš da ovde živiš bez suparnika. Tada ćeš učiniti podnožje svojih nogu slavnim. Tada u mom srcu neće biti potrebno sunce da sija jer ćeš ti biti njegovo svetlo, i tamo neće biti tame. U Isusovo ime. Amin.

A.V.Tozer

Iz knjige POTRAGA ZA BOGOM

NEMOJTE UMRIJETI OD UBODA KOMARCA

Djetinjstvo sam proveo na selu i znam kako izgleda najezda komaraca. Kao djeca, vatrom i dimom smo se branili od njih. Ubod zaboli na trenutak, ali brzo prođe.

Postoje „komarci i drugi insekti koji ubadaju u dušu“. Sjećam se takvih uboda još iz vremena djetinjstva. Pripremao sam se preći iz seoske škole u obližnji gradić. S nestrpljenjem i neizvjesnošću iščekivao sam ovu promjenu. A onda mi je poznanik iz komšiluka rekao: „Nemoj misliti da ćeš uspjeti. Do sada ti je sve dobro išlo u školi, ali kad odeš u grad – tamo nećeš dobro proći.“ To me je jako zaboljelo u duši.

Mama i sestra su u to vrijeme bile pune saosjećanja prema jednoj starijoj gospođi iz komšiluka. Budući da je živjela sama, znale su joj povremeno priskočiti u pomoć, kad god su bile u mogućnosti. Ali kad se gospođa odselila u drugo mjesto, čule su da ih ogovara pred rođacima. Mamu je i sestru to jako zaboljelo. To su ti „ubodi u dušu“ kojih se sjećam iz djetinjstva. Kako čovjek odrasta, nailazi na sve više takvih primjera, snažnijih i bolnijih „uboda i ugriza za dušu“. Jedna draga osoba, koju dugo nismo vidjeli, nedavno je sreća moju suprugu Renatu i požalila joj se: „Nemam više

volje za život. Puno sam nepravde pretrpjela.“ U knjizi ‘Misli’, Franjo Saleški iznosi zanimljivo iskustvo o ubodima. „Jer kao što ubod pčele boli jače nego ubod muhe“, kaže autor, „tako patnja koju nam nanese dobri ljudi dublje pogađa dušu nego zlo koje doživimo od ljudi koji su opterećeni porocima.“ Hoćemo li dopustiti da ubodi i ugrizi unište naše unutrašnje biće, naše ideale, dobre nakane, veličanstvene ciljeve?

Jedan mi biblijski događaj poručuje: „Nemoj umrijeti od uboda komarca!“ U njemu se uopšte ne spominju komarci, ali događaj vrví od uboda i ugriza. U starozavjetnoj knjizi koja nosi ime po njemu, Nehemija iznosi vlastito iskustvo iz vremena poslije izraelskog ropstva u

Vavilonu. Dok je kao peharnik služio persijskoga kralja, čuo je vijesti o teškom stanju u kojem se nalazila Judeja – domovina njegovih predaka. Srce mu je zahvatila duboka tuga kad je čuo o razrušenom jerusalimskom zidu i spaljenim gradskim vratima. Mogao je zatvoriti oči i ostati na dvoru sa svim povlasticama koje donosi visok položaj. Ali Judejac Nehemija je iskoristio upravo taj svoj visok položaj, te od kralja dobio odobrenje vratiti se u zemlju predaka.

Pod blagoslovom persijskog kralja pošao je u Judeju, tada pokrajinu velikog persijskog carstva, da pokrene obnovu. Biblijski tekst nas upoznaje kako je Nehemija okupio oko sebe Judejce koji su se vratili tamo na-

kon vavilonskog ropstva: narod, sveštenike, nadstojnike i savjetnike. Hrabro i odvažno ih je pozvao na obnovu zida i vrata, tako da iz razrušenih dijelova grada Jerusalima, u ime Boga nebeskoga, zatvore pukotine i obnove razrušeno. Gorjelo je srce da Jerusolim, vjersko središte njegovog naroda, ponovo postane mjesto Božje slave, a ne više rugla i podsmeha. No tada su počeli – ono što ovdje zovem - ubodi i ugrizi u dušu.

U tom velikom carstvu, raseljenog i izmiješanog stanovništva, Judeja je bila u okruženju naroda, kojima je smetala svaka obnova i procvat razrušenog Jerusalima. Samarija, sa kojom se graničila Judeja, bila je naseljena raznim narodima koji su se ispriječili obnovi Jerusalima. O začetku spletke čitamo već u drugom poglavlju Nehemijine knjige: **„Kad to ču Sanbalat, Horonac, i sluga Tobija Amonac, bi im vrlo mrsko što je došao čovjek da se zauzme za dobro Izraelaca.”** (Neh. 2:10)

Budući da su zavijdjeli Nehemiji i njegovom narodu, preduzeli su korake da ga smetu i otežaju posao. Znaš li kako? Biblijski tekst otkriva da su se vođe okolnih naroda i

njihovi podanici počeli rugati i optuživati. Nehemija samo o tome ovako govori: **„Prezirno su nam govorili: Šta radite ovdje? Hoćete li se pobuniti protiv kralja?”** (Neh. 2:19)

Htjeli su ih najprije zaplašiti i prikazati njihov rad kao pobunu protiv kralja. Nehemija je došao s kraljevim odobrenjem i blagoslovom, imao je poštene namjere da učini dobro djelo za svoj narod. Ali prijetnje i izrugivanja su bili ubodi u dušu. Tu nije bio kraj. Ljute vođe susjednih neprijateljskih naroda preduzimale su nove korake, vikali su i ismijavali graditelje: **„Neka samo grade!“,** jedan se od njih rugao, **„Ali popne li se lisica, srušiće im kamene zidove!”** (Neh. 3:35)

Narod je zahvatio polet, ali neprijateljsko okruženje moglo je lako oduzeti srčanost, odvažnost i želju za dovršenjem poduhvata.

Kako je rad napredovao, tako je rasla i žestina neprijateljeva. Nehemija priča da su zavist, mržnja i opakost rasle do te mjere da je neprijatelj odlučio napasti Jerusolim i po svaku cijenu spriječiti dovršetak radova. Obnovitelji su postali umorni i ruke su im klonule.

Čak su i Nehemiji sunarodnjaci, koji su živjeli u komšiluku neprijateljskih naroda, širili paniku i strah. Govorili su Nehemiji: **„Idu protiv vas iz svih mjesta u kojima stanuju.”** (Neh. 4:6)

Nehemija je sve vrijeme bio izložen oštrim i teškim ubodima u dušu. Neprijatelji su mu slali lažne proroke, optuživali ga da želi sebe proglasiti kraljem, pozivali ga k sebi ne bi li mu postavili zamku...

Nehemiju to nije slomilo, niti ga zaustavilo u postizanju plemenitog cilja! Oni koji su ga ujedali mržnjom, ismijavanjem, omalovažavanjem i zastrašivanjem nisu uspjeli. Znaš li zašto? Zato što je njegov oslonac bio Bog. Nehemija je vršio brižne pripreme za odbranu u slučaju da neprijatelj napadne, ali se ovaj čovjek ponajprije obraćao Bogu. I onda kad je stajao sam pred njim u molitvi, vapio je Nehemija: **„Čuj, o Bože naš, kako nas preziru!”** (Neh. 3:36). I onda kad je stajao pred narodom: **„Ne bojte se ovih ljudi!”**, govorio je mnoštvu. **„Mislite na Gospoda...”** (Neh. 4:8).

Nastupao je s potpunim uvjerenjem da radi Božju stvar. Govorio je Nehemija neprija-

teljima, kada su ga izazivali: **„Nebeski će nam Bog dati da uspijemo...”** (Neh. 2:20). Nehemija je izdržao, neprijatelj je na kraju odustao.

Dragi prijatelju, prolaziš li kroz Nehemijine tegobe? Doživljavaš li ubode u dušu kroz omalovažavanje, zavist, mržnju ili zastrašivanje? Moj ti je poticaj: poput Nehemije, nemoj se obraćati pažnju na neprijatelja. Naprotiv, izgradi prisan odnos s Bogom, da mu možeš nasamo reći: **„Vidi, Bože, moju tegobu i osvrni se na rane duše moje!”** Poput Nehemije misli na Gospoda Boga svoga i Spasitelja Isusa Hrista, koji je i sam doživio ugriz zmije i izdaju prijatelja. Tvoj nebeski Otac daće da uspiješ, da dovršiš svoje životno djelo, uprkos zamkama svakodnevice. Avgustin je rekao: „Jedan je dio puta iza tebe; drugi je dio još pred tobom. Budeš li se zaustavljao, tada neka to bude samo zato da bi ojačao, ali ne da bi odustao.”

Kad doživim ubod u dušu, sjetim se Nehemijine ustrajnosti i oslanjanja na Boga, te onog poticaja: „Nemoj umrijeti od uboda komarca!” Tada kažem u molitvi: „Bez Tebe i Tvoje pomoći, svaki ubod u dušu stra-

šno boli. Ali budući da se oslanjam na Tebe i Tvoju nebesku pomoć u svemu što radim, nijedan ubod u dušu neću shvatiti kao teži i jači od uboda komarca. A taj ubod na kratko zaboli i zapeče, no brzo prođe. A od uboda komarca ne želim umrijeti.”

Dragi prijatelju, neko je rekao: „Kad imaš Boga za svjedoka, pusti neka ljudi o tebi govore šta god hoće.”

Ako imaš Boga na svojoj strani, ne pridaj ubodima u dušu veću važnost od uboda komar-

ca. Na kraju velikog poduhvata, Nehemija je rekao: „***A kad su čuli svi naši neprijatelji i vidjeli svi pogani oko nas, bilo je to čudo u očima njihovim, jer su shvatili da je Bog naš učinio to djelo.***“ (Neh. 6:16)

U poređenju sa Božjom ljubavlju i milosrđem, Isusovom žrtvom na krstu, ljudska zavist, opakost, mržnja, zloba nisu ništa više od uboda komarca. Od toga uboda nećeš umrijeti, ako si se sklonio pod okrilje Božje.

Vlado Pšenko, Vukovar

**PLOD PRAVEDNIKA JE DRVO ŽIVOTA
I MUDAR JE ONAJ KOJI ZADOBIJA DUŠE.**

PRICE SOLOMONOVE 11:30

AGAPE

O SVETOM PISMU

Biblija je pismo koje je Bog dao da se napiše za mene, po kome treba da se upravljam i prema kome će me Bog suditi.

To da je Biblija Božja Reč i Božja knjiga ja dokazujem ovako: sve stvari koje su bile i jesu, u svetu, i način njihovog postojanja, opisane su u prvoj knjizi Mojsijevoj o postanju; čak i kako je Bog stvorio i oblikovao svet, tako da stoji do ovoga dana.

Beskonačni niz moćnika besnio je protiv ove knjige i težio da je uništi i iskoreni – kralj Aleksandar Veliki, knezovi Egipta i Vavilona, monarsi Persije, Grčke i Rima, carevi Julije i Avgust, ali ništa nisu postigli. Svi su otišli i nestali, dok Knjiga ostaje, i ostaće zauvek, savršena i cela, kao što je objavljena u početku.

Ko joj je pomogao? Ko ju je tako zaštitio od moćnih sila? Niko, do sâm Bog, koji je gospodar svih stvari. To nije malo čudo kako je Bog tako dugo održao i zaštitio ovu Knjigu; jer đavo i svet su joj ljuti neprijatelji.

Verujem da je đavo uništio mnogo dobrih knjiga u Crkvi, kao što je ranije ubio i slomio mnoge svete osobe; ali je bio primoran

da Bibliju ostavi u životu.

Homer, Virgilije, i drugi plemeniti, fini i korisni pisci, ostavili su nam knjige velike starosti, ali one nisu ništa prema Bibliji.

Dok je rimska crkva stajala, Biblija nikada nije bila data narodu u takvom obliku da su je mogli jasno, razumljivo, sigurno i jednostavno čitati, kao što mogu sada u nemačkom prevodu, koji smo, hvala Bogu, pripremili ovde u Vitenbergu.

Sveto Pismo je puno božanskih darova i vrlina.

Knjige pagana ne uče ništa o veri, nadi ili ljubavi; ne predstavljaju nikakvu ideju o ovim stvarima; one razmišljaju samo o sadašnjici, i o onome što čovek, koristeći svoj materijalni razum, može shvatiti i pojmiti. Ne tražite u njima ni tračak nade ili uzdanja u Boga.

Međutim, vidite kako Psalmi i Knjiga o Jovu govore o veri, nadi, predanju i molitvi. Sveto Pismo je najviše i najbolje od svih knjiga, obilujući utehom u svim nevoljama i iskušenjima.

Uči nas da vidimo, obuhvatimo i shvatimo veru, nadu, ljubav,

daleko drugačije nego što to može puki ljudski razum; i kada nas zlo pritiska, Pismo nas uči kako ove vrline bacaju svetlo na tamu, i kako, nakon ovog našeg siromašnog, jadnog života na zemlji, postoji drugi i večni život.

Ne treba da kritikujemo, objašnjavamo ili sudimo Pismo prema našem pukom razumu, već da istrajno, sa molitvom, razmišljamo o Pismu, i tražimo njegovo značenje.

Đavo i iskušenja nam takođe pružaju priliku da učimo i razumemo Pismo, putem iskustva i prakse. Bez njih nikada ne bismo razumeli Bibliju, ma kako je istrajno čitali i slušali. Sveti Duh mora biti nas učitelj i poučavalac...

Nemojmo izgubiti Bibliju, već je sa istrajnošću, u strahu i oslanjanju na Boga, čitajmo i propovedajmo. Dok to ostaje i cveta, sve napreduje u državi; teologija je glava i carica svih umetnosti i nauka, ali ako ona padne, neću dati ni slamke za ostalo.

Biblija nije antika, ona nije ni moderna - ona je večna.

Sveto Pismo zahteva poniznog čitaoca koji pokazuje poštovanje i strah prema Reči Božjoj i stalno govori: "Nauči me Bože, nauči me, nauči!"

Jasno je da se Pismo ne može razumeti ni proučavanjem ni razumom. Tvoja prva dužnost je da počneš sa molitvom. Moli se Bogu da ti svojom velikom milošću dâ pravo razumevanje svoje Reči. Nema drugog tumača Božje Reči osim Pisca te iste Reči koji je sam rekao: "Svi će biti naučeni od Boga". Ne očekuj ništa od svoga truda, od svog razuma; uzdaj se jedino u Boga i u uticaj Njegovog Duha. Veruj rečima čoveka koji je to iskusio.

Ako govorimo o unutrašnjoj jasnoći, onda možemo reći da ni jedan čovek ne razume ni zarez u Pismu prirodnim silama svoga uma, nego samo ako poseduje Duha Božjega; svi ljudi, imaju zatamnjeno srce. Sveti Duh nam je potreban da bismo razumeli celo Pismo i svaki njegov deo.

Ako pak govorite o spoljašnjoj jasnoći, onda možemo reći da u Pismu nema ničeg što je nejasno i zagonetno, nego da su sve stvari koje Pismo obelodanjuje savršeno jasne.

Molim i verno upozoravam svakog pobožnog hrišćanina da se ne spotiče o jednostavnost jezika i povesti koje će ovde susretati. Ne bi smeo da sumnja, bez obzira na to koliko mu jednostavne izgledale: jer ovo su same reči, učinci, sudovi i dela

visoke uzvišenosti, sile i mudrosti Božje.

Iz predgovora komentara 1. Mojsijeve

O TRADICIJI

Božja Crkva nema moć da postavi ni jedan članak vere; ona ga nije postavila, niti će ga ikad postaviti.

Niko ne može biti primoran da veruje više od onoga što je u Pismu.

Crkva ne može da pogreši (kada se drži Pisma), zato što Božja Reč koju ona naučava ne može da pogreši.

Svako zna da su crkveni oci grešili, kako već ljudi greše; prema tome spreman sam da se pouzdam u njih samo ukoliko mi daju dokaze iz Pisma koji bi potkrepili njihove stavove, jer Pismo nikada nije pogrešilo.

Spise svetih otaca treba čitati samo određeno vreme da bi nas oni doveli Svetom Pismu.

Onaj koji je sebe učinio majstorom načelâ i teksta, malo rizikuje da napravi greške.

Teolog treba da temeljito poseduje (poznaje) osnovu i izvor vere – to jest, Sveto Pismo.

Naoružan ovim znanjem, ja sam pomeo i ućutkao sve svoje

protivnike; jer oni ne teže da istraže i razumeju Sveto Pismo; oni trče po njemu nemarno i pospano; oni govore, pišu i uče prema sugestijama svojih besciljnih maštanja.

Moj savet je, da crpemo vodu iz pravog izvora i studenca, to jest, da ustrajno istražujemo Sveto pismo.

Ko u potpunosti poseduje (poznaje) tekst Biblije, on je potpuni teolog.

Jedan jedini stih, jedna rečenica teksta, daleko je veće uputstvo nego čitava vojska tumačenja i komentara, koji niti prodiru dovoljno snažno u smisao teksta, niti dokazuju išta.

Kao kada imam pred sobom tekst sv. Pavla: "Sva stvorenja koja je Bog načinio dobra su." Sada, jesti, piti, ženiti se, itd., delo su Božje, i stoga su dobre stvari.

Ipak tumačenja drevnih otaca protiv su ovoga teksta jer, Bernard, Vasilije, Jeronim i drugi, pisali su u korist sasvim drugih stvari, ali meni je tekst [Svetog Pisma] važniji od svih njih, iako je, pod papstvom, tumačenjima bila pridavana veća vrednost nego bistrom i jasnom tekstu.

Martin Luter (1483-1546)

TRPJETI S HRISTOM

Šta su Hristove patnje? Mnogi su to krivo shvatili jer su određena vjerska učenja iskrivila taj biblijski pojam. Patnja nije smrt kao posljedica bolesti ili nedostatak novca da platite račune. To *ne znači* sedmicama gladovati pa će Bog biti dirnut vašom žrtvom. Patnja nije žrtva – već poslušnost! Pisac poslanice Jevrejima jasno kaže šta su Hristove patnje:

On je u dane svoga zemaljskog života sa silnim vapajem i suzama prinosiso molitve i prošnje Onomu koji ga je mogao spasiti od smrti. I bî uslišan zbog svoje predanosti: premda je Sin, iz onoga što prepati, nauči se poslušnosti. (Jevr 5:7-8)

Isus nije donio poslušnost na zemlju, morao se naučiti slušati. A naučio se slušajući svoga Oca kad je bilo lakše ne poslušati.

Nije išao za tim da udovolji ljudima nego Bogu. Znao je da će dugoročno svi ljudi imati korist od njegove poslušnosti. Petar kaže da je pravo trpljenje život prema Božjoj volji, suprotno ljudskim požudama (1 Pet 4:2).

Hristove patnje zapravo su hod po Božjem putu kad nas naš um, osjećaji ili fizička čula navode da idemo lakšim putem, da uđemo u kompromis ili se prepustimo zadovoljstvima. To se često događa kad nam Bog kaže da idemo nekim putem, ali nas naši prijatelji, kolege na poslu ili drugi navode da idemo drugim putem. Nažalost, često se dogodi da nam se upravo najbliže osobe suprotstave na takav način. Klasičan primjer je kad se Petar usprotivio što Isus mora ići na krst i umrijeti:

Otada poče Isus upućivati učenike kako treba da pođe u Jerusolim, da mnogo pretrpi od starješina, glavara sveštениčkih i pismoznanaca, da bude ubijen i treći dan da uskrsne. Petar ga uze na stranu i poče odvrćati: »Bože sačuvaj, Gospode! Ne, to se tebi ne smije dogoditi!« Isus se okrene i reče Petru: »Odlazi od mene, sotonu! Sablazan si mi jer ti nije na pameti što je Božje, nego što je ljudsko!« (Mt 16:21-23)

Isus je rekao svojim učenicima da će morati, da bi poslušao Boga, otići u Jerusolim, patiti, biti ubijen i potom uskrsnuti treći dan. Petar očito nije čuo onaj dio o uskrsnuću jer inače ne bi bio toliko uznemiren Isusovom izjavom o nadolazećoj smrti.

Čujete li Petrove misli?

Samo malo, ti si Mesija (to mu je upravo bilo otkriveno), trebao bi uspostaviti kraljevstvo i obnoviti Izrael. Ostavio sam svoj posao, ženu i porodicu da te slijedim. Izgubio sam prijatelje zbog tebe. Toliko sam vremena uložio. Stekao sam određeni ugled. Vjerske vođe u sinagogi misle da si lud; novine i časopisi stalno pišu koliko si kontraverzan. Ti si glavna vijest na društvenim mrežama, a većina onoga što se piše o tebi je negativno. Mnogi priznati teolozi i vođe smatraju da si jeretik. I sad pričaš o smrti. A šta će onda biti sa mnom? Toliko sam vremena potrošio na to da te slijedim i sad ćeš me ostaviti samo s lošim ugledom.

Zatim se Petar izlanuo: „Ne, Gospode, ne možeš to učiniti!“ (parafrazirano). Isus je brzo morao pokazati da su Petrove riječi sebične i svjetovne. Nije

stvari promatrao iz Božje perspektive.

Svijet ima svog učitelja, Sotonu („bog ovoga svijeta“, 2 Kor 4:4) koji gleda svoju korist. A Kraljevstvo nebesko potpuno je suprotno od toga. Zato, da bismo ispunili Božju volju, moramo plivati protiv struje ovoga svijeta, čak i kad to znači da ćemo ići protiv „brata ili sestre u Gospodu“ čije je mišljenje pod velikim uticajem ovoga svijeta. Petar nije bio loš čovjek, ali njegov je misaoni proces po tom pitanju bio oblikovan od svijeta, a ne od Hrista. Odupirao se promjeni svojih pogleda na stvari.

Još jedan primjer toga vidimo u situaciji kad su Izraelci poslali uhode u Hanan. Bili su u pustinji više od godinu dana kad je Bog rekao Mojsiju da pošalju uhode koji će izvidjeti situaciju i prikupiti informacije o Obećanoj zemlji koju je htio da

osvoje. Mojsije je odabrao 12 vođa, po jednog iz svakog plemena. Dvojica od njih bili su Isus Navin i Halev. Kad su se obavještajci vratili iz svoje špijunske misije, dali su različite izvještaje onoga što su tamo vidjeli i što bi trebali učiniti po tom pitanju. Desetorica su rekla:

Ali je jak narod koji u onoj zemlji živi, gradovi su utvrđeni i vrlo veliki. A vidjesmo ondje i potomke Enakove. Amalečani borave u negepskom kraju; Hetiti, Jevusejci i Amorejci žive u brdu; a Hanaanci se nalaze uz more i duž Jordana... Ali ljudi što su s njim išli odvratiše: »Ne možemo ići na onaj narod jer je jači od nas.« I počnu ozloglašivati Izraelcima zemlju koju su izviđali: »Zemlja kroz koju smo prošli da je izvidimo zemlja je što proždire svoje stanovništvo. Sav narod što ga u njoj vidjesmo ljudi su krupna stasa. (Br 13:28-31)

Halev i Isus Navin su dali potpuno drugačiji izvještaj:

Kaleb ušutka narod oko Mojsija i progovori: »Krenimo ne oklijevajući i zauzmimo je, jer je možemo nadvladati!« Ako nam Gospod bude dobronam, u tu će nas zemlju dovesti i dat će nam je. To je zemlja u kojoj teče med i mlijeko. Samo, nemojte se buniti protiv Gospoda! Ne bojte se naroda one zemlje: ta on je zalogaj za nas. Oni su bez zaštite, a s nama je Gospod! Ne bojte ih se!« (Br 13:30; 14:8-9)

Svih 12 uhoda išlo je zajedno izvidjeti zemlju. Vidjeli su istu zemlju, iste gradove i ljude. Zašto su onda desetorica dala jedan izvještaj, a dvojica drugi? Zbog njihovog pogleda na stvari!

Bog je za Haleva i Isusa Navina rekao da je u njima drugačiji duh jer su mu bili poslušni (Br 14:24). Drugim riječima, nisu išli za tim da zadovolje ljudske želje nego da ispune Božju volju. Gledali su na stvari iz Božje, a ne iz ljudske perspektive u kojoj čovjek brine samo o sebi. To je ključ razumijevanja zašto je 10 uhoda vidjelo stvari na drugačiji način od Isusa Navina i Ha-

leva. Više su se brinuli za vlastiti komfor, sigurnost i porodice nego da ispune Božje želje. Vodili su se time da ostvare korist za sebe, a ne za Božje kraljevstvo. Nisu shvatili da ih Bog nikada neće ostaviti i da će im pomoći da ostvare sve što On stavi pred njih. Takav iskripljeni stav imali su i ostali Izraelci jer čitamo:

Svi su Izraelci mrmrljali protiv Mojsija i Arona. Sva im je zajednica govorila: »Kamo sreće da smo pomrli u zemlji egipatskoj! Ili da smo pomrli u ovoj pustinji! Zašto nas Gospod vodi u tu zemlju da padnemo od mača, a žene naše i djeca da postanu roblje? Zar nam ne bi bilo bolje da se vratimo u Egipat?« (Br 14:2-3)

Izraelci su čeznuli za „dobrim starim vremenima“ u Egiptu, kad su im trbusi bili puni i imali su kakvu-takvu stabilnost. Iako su tad bili robovi, ovo s čim su se sad suočavali činilo im se puno gore čak i od ropstva. Svi su se odupirali nužnoj promjeni. Sigurnost su pronašli u pustinji, jer su je poznavali iako su njihov nomadski stil života i način prehrane bili daleko od idealnog. Zbog toga nikada nisu ušli u Obećanu zemlju i nikada

nisu ispunili Božju volju za svoje živote. Isus Navin i Halev su, s druge strane, *ustrajali*. Otpor na koji su naišli dolazio je od njihove vlastite „braće“ koja su ih htjela učutkati: „*I dok je sva zajednica već mislila da ih kamenuje*“ (Br 14:10).

Oni koji su se opirali Isusu Navinu i Halevu i dalje su imali neobnovljene umove, navikli misliti i gledati na stvari poput ovoga svijeta. I bili su zarobljeni u svojim putovima.. i u „pustinjskom načinu razmišljanja“. Poput Isusa Navina i Haleva, i apostol Pavle je rekao da je morao zaboraviti ono što je za njim i trčati, ustrajati prema nebeskoj nagradi (Fil 3:14).

Pogledajmo ponovno u Isaiju 43:18-19 jer bismo u tim stihovima mogli naći ohrabrenje:

Ne spominjite se onog što se zbilo, niti mislite na ono što je prošlo. Evo, činim nešto novo; već nastaje. Zar ne opažate? Da, put ću napraviti u pustinji, a staze u pustoši.

Nažalost, čak i danas mnogi bi radije ostali u „sigurnosti“ svojega ropstva nego trčali prema slobodi i ispunjenju Božje volje za svoje živote. Više se boje promjene koja je pred njima nego grozne, ali poznate situ-

acije u kojoj se nalaze. Drugi su pak zadovoljni onime što im je Bog učinio u prošlosti, nespremni da idu u nove izazove.

Bog je uistinu učinio veličanstvene stvari kroz njih, ali oni i dalje žive na staroj slavi prethodnih uspjeha. Poslušnost Bogu donosi život i slobodu te je jedini način da nađemo istinsko ispunjenje. Međutim, možda vam se čini nemoguće da u trenutnim okolnostima ustrajete prema ostvarenju nebeske nagrade. Bog je kroz Isaiju rekao da će učiniti nešto novo, ali da će put napraviti u pustinji. Drugim riječima, slijedeći Božjeg Duha u onome što želi da ostvarimo naći ćemo se u situaciji koja će se činiti bezizlaznom i suvom. Ali kao što znamo, šta je ljudima nemoguće, Bogu je moguće (Lk 18:27). Jer na drugoj strani te pustinje u kojoj se nalazite obilan je život, postignuće i ispunjenje.

Ne budite poput 10 uhoda i ostalih Izraelaca koji nisu bili voljni ići za Božjim željama, opirući se promjeni koja bi ih izbavila iz ropstva pustinje. Umjesto toga, s pouzdanjem trčite prema obećanoj zemlji Božje nebeske nagrade za vas!

John Bevere

CARSKO SVEŠTENSTVO IZA ZAVESE

A vi ste izabrani rod, carsko sveštenstvo, sveti narod, narod koji pripada Bogu, određen da objavi slavna dela onoga koji vas je iz tame pozvao u svoju čudesnu svetlost.

1. Petrova 2:9

Od malena sam povezan sa Svetim pismom. Priče pred spavanje i molitva sa roditeljima, kratka pouka i molitva prije obroka, nedeljna škola, omladinski sastanci... Otkako sam prvi put došao u dodir sa ovim

stihom iz 1. Petrove 2:9, on i danas na mene ostavlja uvek poseban utisak. Izabrani rod, carsko sveštenstvo, sveti narod...

Mnoga tumačenja i propovedi iz raznih uglova gledanja me nisu umirila da sledeći put kad dođem u dodir sa ovim rečima, ponovo ne osetim neki poseban dodir duše sa vrelim i toplim zagrljajem na koji moj duh ustreperi. U mnogo situacija sam testirao sebe uz ovaj doživ-

ljaj i shvatio sam da je ključna reč *carsko sveštenstvo*.

Neke stvari je teško ili gotovo nemoguće definisati. U ovo spada „prisutnost Božja“! Kad doživimo prisutnost Božju, ostanemo bez daha i sve što možemo, ako se setimo, jeste da kažemo zajedno sa Jakovom u Betelu: „*Zaista je Gospod na ovom mestu, a ja to nisam znao! Ovde je dom Božji, ovde su vrata nebesa!*“ (Postanak 28:16-17)

Možda nam je teško da definišemo prisutnost Božju i kažu da je to veliki problem današnjih hrišćana. Duhovni nivo je takav da ne razabiramo prisutnost od odsutnosti i to prihvatamo za novu normalnost. Gromki glas sa propovedaonice, oštra proročka reč, entuzijazam korištenja darova, mnogo muzike i buke, ne proizvedu onu trajnu i nasušnu potrebu čoveka - prisnost s Bogom. A upravo je to ono što Bog želi.

Izraelci su Božju opipljivu prisutnost nazivali *shekinah*, Božja slava. Gde god je bio slučaj da je ta slava ili opipljiva prisutnost išla sa izraelskim narodom, tu se događala pobeda, moć bi se ispoljila i blagoslov je bio zagarrantovan. Preduslov ovome je uvek bila i jeste i danas, pri-

snost sa Bogom. Naša intimnost sa Bogom će uvek doneti blagoslov, ali naša potraga za blagoslovom neće uvek doneti intimnost sa Gospodom. A bez prisnosti sa Onim koji daje blagoslov, molićemo i vapićemo i čekati na odgovor ko zna koliko. Ovo nam može biti dobar test koliko kvalitetnog vremena odvajamo i da li smo gladni i žedni Boga.

Probajmo sad da zamislimo kako je bilo svešteniku kada je otišao iza zaves, kada je ušao u Svetinju nad svetinjama punu dima? Koliko Božje slave se upilo u njega? Carsko sveštenstvo, to smo mi. To mo ti i ja!

Prema Starom savezu zasnovanom na krvi životinja, sveštenik se danima spremao za taj susret. Poslednju noć nije ni spavao nego je sve vreme izgovarao Psalme. Zatim je napravio toliko dima za prikrivanje da je u Svetinji nad svetinjama sve obavljao dodirivanjem. Zar nas ovo ne podseća na: „Krećemo se verom, a ne gledanjem!“ Na drugim mestima u Starom zavetu, Bog je izlazio iz Svetinje tako što bi napravio oblak da bi ljudi mogli videti a ne poginuti.

Mi znamo da je zavesa koja je odvajala Svetinju nad svetinja-

ma pocepana na dva dela smrću Isusa Hrista na Golgoti. Imamo slobodan ulaz u Božju prisutnost kroz krv Isusovu, mi carsko sveštenstvo! Svakako da smo ushićeni zbog ove mogućnosti, ali da li ulazimo u prostor iza pocepane zavese ili samo zavirujemo?

Pobeći ili ući

Ceo narod ču gromove i trubu i vide munje i goru svu u dimu, i videvši to narod drhtaše i držaše se podaleko. Oni rekoše Mojsiju: Govori nam ti i slušaćemo; ali da nam ne govori Bog, da ne pomremo. Mojsije reče narodu: Ne bojte se, jer Bog dođe da vas iskuša, i da pred svojim očima imate Njegov strah, da ne biste grešili. Narod se držaše podaleko, ali Mojsije se približi oblaku u kome beše Bog. (Izlazak 20:18-21)

Jedan trči unutra, drugi beže od oblaka! Šta mi danas biraćemo? Na koju stranu mi trčimo? Carsko sveštenstvo! Da li smo o ovome promišljali ili smo prevareni naukama koje prihvataju okolnosti ekonomske krize, pandemije, distance, nemoći zbog globalizacije itd. Bog je hteo sa njima svima, svojim narodom kojeg je izveo iz

egipatskog ropstva, da razgovara u prisnom zajedništvu... *Ne-ka nam Bog ne govori da ne pomremo!*

Nešto ili ništa se nije promenilo iako je zavesa pocepana na pola a svi mi smo sada „carsko sveštenstvo“. Vreme je za svakog vernika da ide ravno Gospodu i čuje Njegov glas – bez čoveka kao posrednika! Bog želi učiniti isto to i sada sa mnom i sa svakim od vas. Pitanje je da li mi govorimo: Molim te Bože govori mi, čeznem da te čujem, čak i ako moram umreti. Ili i mi imamo Mojsija propovednika, učitelja, evangelizatora, sveštenika!

Božja želja za izabrani rod, carsko sveštenstvo, sveti narod

Bog se ne menja. Isti je juče, danas i sutra. On i dalje želi prisnost sa nama kao da smo seli za sto spreman za večeru. Kao kada su Isusa zadržala dva učenika stigavši u Emaus. To i kaže u Otkrivenju 3:20: „*Evo, stojim na vratima i kucam. Ako ko čuje glas moj i otvori vrata, ući ću k njemu i večeraću s njim i on sa mnom.*“ Meni se ovde dve reči ističu: **čuje** i **otvori**. Iako se ovaj stih često koristi da se ljudi pozovu na sleđenje Hrista prili-

kom evangeliziranja, ipak je vidljivo da Isus ovde ne stoji na vratima srca grešnika trudeći se da uđe. Hrist ovde govori vernicima, nama, carskom sveštenstvu. Onima koji su obučeni u bele haljine, a kupili su zlato prokušano u vatri... Međutim kako je ovo moguće kada znamo da Isus stanuje u našim srcima? Na šta se ovo odnosi? Znači ako ne čujemo i ne otvorimo vrata svoga srca, Isus neće doći u svaki kutak našeg srca! Ostaće neko malo mesto u koje nikoga ne puštamo, pa ni Njega. A sigurno je da bi Isus za večerom pozeleo da sa nama popriča baš o toj sitnici. Kada to uradimo, sledi samo priznanje i pokajanje pred Svemogućim i Sveznajućim. Verovatno ćemo poput proroka Isaije i mi reći: „*Jao meni, pogiboh! Jer čovek sam nečistih usana.*” Iza toga sigurno sledi Njegov odgovor: „*Krivica ti je skinuta, oprošteno ti je.*”

To mesto je ustvari središte našeg bića. Tu Isus, pred tim

vratima stoji i kuca... „*Ko čuje glas moj i otvori vrata...*” Ta vrata predstavljaju predanje - korak vere. Korak u oblak Gospodnji. Otvorivši ta vrata mi postajemo „carsko sveštenstvo”. Tada sa Mojsijem idemo ka Božjoj slavi. Tada smo ljudi saveza koji prihvataju biti Hristovi učenici, tj. **carsko sveštenstvo** i **sveti narod**. Tada prihvatamo odgovornost sveštenika da pred svetom predstavljamo Boga, a svet pred Bogom.

Zaključak

Svaki vernik je **carsko sveštenstvo** i odgovoran je da sam direktno pristupa Bogu, da živi takvim životom da pred ovim grešnim svetom predstavlja svetog Boga, da rečima i delima proslavlja Boga, da proučava Reč Božju i da je prenosi drugima.

Biti **carsko sveštenstvo** je ogroman blagoslov.

Vlatko Moravek, Novi Sad

ZAŠTO OBOŽAVAMO BOGA?

Vodio sam obožavanje u malim grupama i tmskom radu, godinama. Niko nije voleo da vodi slavljenje više od mene. Pritisak je došao kada je bend počeo da svira, a publika počela da odgovara na to na način koji može da opiše samo onaj koji je to i doživeo.

Dok sam vodio obožavanje malim grupama, video sam ljude koji su padali na pod i dnevne sobe ispunjene ljudima na čijim licima se videlo prisustvo Božije. U mnogo navrata sam imao utisak da sam mogao pevati bilo koju pesmu, a Bog bi se objavio.

U zajedničkom radu, video sam ljude koji igraju, viču i tapšu svojim rukama, dok sam u isto vreme video druge koji su kle-

čali, klanjali se i plakali. Ponekada su ljudi doživljavali mentalno isceljenje, a neki su doživljavali spasenje kroz službu obožavanja, bez da su išta dobili kroz Reč. Video sam oltare prepune ljudi koji se kaju za svoje grehe, koriguju svoje greške i bivaju osveženi i ispunjeni Duhom Svetim.

Predivno je spoznaja poput ove u kojoj dolazimo do razumevanja da lično iskustvo nije temelj obožavanja; ono preplavljuje obožavanje. Veoma je lako obožavati naše slavljenje i slaviti naše obožavanje. Zato što je muzika univerzalan jezik može se dogoditi da uhvatimo sebe kako obožavamo muziku umesto Boga. Tada mi uživamo gledajući kako Bog dotiče ljude,

identifikujući se sa iskustvom obožavanja koje ponekada može biti praćeno Božijom prisutnošću. Međutim, svrha obožavanja nije dodir Božije ruke, već je to gledanje lica Božijeg.

Obožavanje je za Boga! On je darodavac i primalac obožavanja. U svakom istinskom obožavanju Bog jeste centar. Sve je za Njega.

Dok sam uživao u doručku sa dugogodišnjim prijateljem koji je pastor, on me je upitao da li sam zainteresovan da radim u grupi za slavljenje u njegovoj crkvi? Osećao je da tamo postoji nešto što sprečava tim za slavljenje da doživi pun potencijal. Ono što bih mogao da radim tamo je bilo poučavanje i rad sa muzikom.

Nismo bili daleko od toga da se dogovorimo, ali pre nego što smo realizovali to, on mi je rekao razlog zbog kojeg je on želeo da ja dođem; rekao je: „Kada je obožavanje dobro, to otvara ljude da mogu čuti Reč. Ja propovedam bolje kada je obožavanje dobro.“

Kada sam mu se usprotivio sa činjenicom da mu obožavanje neće pomoći da propoveda bolje, on se naljutio. Bili smo oku-

pirani samo jednim pitanjem – kakvo je to zadovoljstvo ako se zbog njega izgubi pravi razlog za obožavanje?

Bili smo ispunjeni osećajem zadovoljstva kada smo uvideli propust vezan za istinsko obožavanje. Pre svega, mi smo rođeni sa prirodom koja je podložna egocentričnosti. Mi rastemo u društvu koje nam kaže da smo mi sami sebi dovoljni. Holivud i mediji konstantno rade na tome da nas ubede da ugađamo sami sebi. Jednako mi odabiremo crkvu koja nam nešto nudi, radije nego da vidimo kako možemo služiti drugima.

U 1. poslanici Korinćanima čitamo: „*Jer ste kupljeni? Proslavite, dakle, Boga svojim telom!*“ Ništa u našim životima ne radi za nas. Posvećeni i grešnici imaju jednako pravo na otkupljenje krvlju Hrisotovom, a ne našom. Ako naši životi ne treba da su u centru pažnje našeg okruženja, utoliko više treba da je naše obožavanje. Mi imamo veliku korist od obožavanja. Svrha obožavanja nije da se osećamo bolje, već je to slava Božija. *Obožavanje ima jedan jedini fokus, a to je BOG.*

Pastor Steve
preveo Dejan Milinov

SVJETLO NA KRAJU TUNELA

*Svjetlo svijeta siđe u tamu,
Da progledam i vidim ja,
Ljepotu da sad slaviti te mogu,
Nadu u vječnost imam.
Ovdje sam da slavim,
Ovdje sam da klečim,
Ovdje sam da kažem,
Ti si moj Bog.
U tebi mi milina,
Mir tvoj sada imam,
Kako dobar si prema meni Ti,
Kralj nad svim, ti uzvišen si,
Proslavljen na nebu,
Ponizno dođe na zemlju što stvori,
Ljubav nam daje sad.
Ovdje sam da slavim...
Nikad neću znati šta koštalo je,
Da platiš moj grijeh na krstu tom.*

Sjećam se kad sam prvi put čula ovu pjesmu da sam pala na koljena i plakala slaveći Boga. Dok smo bili u tami ovog svijeta, bili smo slijepi. Nismo vidjeli izlaza, niti rješenja, ali nam je Bog pokazao put kroz svog Sina, Isusa Hrista i vidjeli smo stvari koje nikad prije nismo, razumjeli smo riječi koje nikad prije ni čitali nismo. Osjetili smo Boga na novi način.

Oh, kakva je to ljubav bila! Kakva je to želja bila da nas dovedeš do svjetla, do kraja tunela, do vječnog boravišta, do života?

Često smo slušali priče o onima koji su preživjeli kliničku smrt pa su se „vratili iz mrtvih“. Opisuju to iskustvo kao da su

bili u tunelu i na kraju su vidjeli svjetlo koje ih je privlačilo.

Nama danas ne treba da doživimo kliničku smrt da bismo dosegнули svjetlo. Mi jednostavno, trebamo zazivati to svjetlo da dođe u naš život. Onda će doći i donijeti promjene. Preći ćemo iz tame u svjetlo. Naš identitet, naš karakter se mijenja u bolje, ljepše, postajemo nova stvorenja u Kristu.

Nedavno sam imala priliku ohrabrivati jednog brata, jer se našao u teškoj situaciji, tako da je počeo misliti o mračnim temama, o smrti, kako je on očajan i kako nije zadovoljan. Podsjetila sam ga na tu istinu da treba preuzeti svjetlo koje mu je Bog dao, da živi u njemu a ne u prošlosti, da njegova očekivanja budu u skladu sa Božjim standardima a ne u skladu sa ljudskim. Ohrabrila sam ga da počne zahvaljivati za svjetlo koje mu je Bog dao kako bi živio ispunjen život, pun zahvalnosti.

Bez obzira šta mi živimo u teškim vremenima, kada je sve oko nas mračno, kada mnogi ne vide izlaza iz tame, možemo se izdići iznad i tražiti od Boga da

nas usmjeri, da nam pokaže svoj put kojim trebamo ići.

„Bože, ti si moja svjetiljka, moju tamu obasjavaš.“ (2 Samuilova 22:29)

Koliko puta smo imali prilike hodati po tamnim ulicama bez rasvjete ili ustati tokom mrklo noći i pokušavati naći vrata kako bismo izašli iz sobe? Znamo da nije baš ugodan osjećaj kada ne znamo kuda idemo i na šta ćemo naići, ali u ovom našem kontekstu, vidimo da je sam Bog onaj koji osvjetljava, pokazuje i usmjerava kako bismo mi mogli ići pravim putem, i kako bismo mogli izaći iz tame u svjetlo.

Isus nam je dao veliko obećanje i oni koji su Ga priznali kao svoje svjetlo, kao zvijezdu vodilju, mogu biti sigurni da će to i izvršiti. On nam nije obećao da će sve biti savršeno, da ćemo živjeti u nekom našem nerealnom svijetu, nego da ćemo imati svjetlo koje vodi u ŽIVOT.

Isus im ponovo progovori: *„Ja sam svjetlo svijeta. Ko mene slijedi, sigurno neće ići po tami, nego će imati svjetlo koje vodi u život.“*

Dejana Opačak, Zenica

MRAVI

Ako skupite 100 crnih mrava i 100 crvenih mrava i stavite ih zajedno u staklenu teglu, ništa se neće dogoditi. Međutim, ako uzmete tu teglu i jako je protresete i ostavite na stolu, mravi će početi da se međusobno ubijaju.

Od stresa i straha, crveni mravi poveruju da su im crni neprijatelji, a crni mravi poveruju da su im crveni neprijatelji. Nakon tog potresa, sve se promeni i mravi gledaju na one druge koji su drugačiji, i samim time počnu misliti da su im neprijatelji, a ne znaju da je pravi neprijatelj osoba koja je protresla teglu.

Isto važi i u društvu, državi, kolektivu, na poslu...

Muškarci protiv žena.

Levi protiv desnih.

Bogati protiv siromašnih.

Inteligencija protiv vere.

Narod protiv naroda.

Rasa protiv rase.

Među nama se jave tračevi, glasine, dezinformacije...

Pre nego što se međusobno posvađamo i poubijamo, moramo se zapitati: *ko nam to tresse teglu?*

BOŽIJA VELIČINA

U Brojevima 13, Bog je govorio Mojsiju šta sve treba da uradi, i između ostalog, govorio mu je i o obećanoj zemlji (13,2).

»Zemlja je vaša i neme nikoga ko bi vas zaustavio!«

U Ponovljenom zakonu Bog je takođe ponovi Izraelcima obećanje za zemlju (Pnz 11,24).

Izraelci su nakon izlaska iz Egipta, došli do obećane zemlje, i odlučili da pošalju uhode da izvide zemlju i narod koji u njoj živi. Otišlo je dvanaest ljudi, dvanaest predstavnika svakog plemena u Izraelu. Svi su se vratili, ali kada su podnosili izvještaj pred Mojsijem i ostalim narodom, došlo je do podjele među njima. Bilo je to dvanaest vojnika koji su proveli izvjestan period zajedno, na

istom zadaatku, prolazeći kroz različite krajeve, opasnosti, situacije, dijeleći hranu i piće, vjerovatno su vodili i neke privatne razgovore. U takvim okolnostima ljudi se zbližavaju jedni sa drugima, postaju veoma dobri prijatelji.

Ovdje ipak vidimo da je među njima došlo do podjele. Deset od njih su se izjasnili da je zemlja koju ima je Bog obećao dobra i plodna, ali da je narod u njoj prevelik zalogaj za njih. Svojim riječima su širili obeshrabrenje među ostalima. U jednom trenutku su opisali sebe kao skakavce u odnosu na narod koji je tada živio u obećanoj zemlji (13,3). Svojim riječima su ispoljavali slabost, nesigurnost i manju vrijednost.

Sami se često tako ponašamo. Dođemo blizu blagoslova koje

nam je Bog obećao, ali se uplašimo prepreka koje stoje na putu, uplašimo se divova ili cijene koju treba da platimo. Sve počne da izgleda kao da je veće od nas. Kada dođemo u takvo stanje, svakako da postoje divovi i velike planine i prepreke u našem životu.

S druge strane, vidimo da su dva čovjeka koja su se vratili iz izviđanja bili puni iščekivanja da uđu u obećanu zemlju, i svakako, bili su puni vjere u Gospoda koji im je dao obećanje. Nažalost, u ovim odlomcima, i inače u životu, češće nailazimo na ljude obeshrabrenja nego li na ljude vjere. Isus Navin i Halev su bili ljudi vjere. Bili su svjesni neprijatelja, njegove snage i veličine, svoje veličine i svojih slabosti, ali nadasve svjesni činjenice da je Gospod Bog taj koji im je obećao zemlju i koji je sa njima i na njihovoj strani!

Bog je veliki i silan. On ima svoju veličinu koji mi ne možemo ni zamisliti, niti opisati, čak i ako bismo čitav svoj život potrošili pokušavajući. Onaj koji je u ovom svijetu takođe ima određenu veličinu, vlast i moć. To su stvari koje su takve kakve jesu. Bog ih je

dozvolio i uspostavio takav odnos. Mi tu ne možemo ništa da promijenimo. Nije uopšte pitanje ko je jači u ovom svijetu. Zna se, to je Gospod! Neprijatelj je jak onoliko koliko mu je Gospod dozvolio.

Glavno pitanje je koliko je jak u našem ličnom životu? Koliko prostora dajemo Gospodu, a koliko neprijatelju? Koliko vjere imamo u Gospoda, a koliko u sotonu? Sve zavisi od našeg stava i od toga gdje, u šta i u koga stavaljamo svoju vjeru?

Mi nismo skakavci. Možda se ponekad tako osjećamo, ali sjetimo se Onoga koji je u nama. Nije važno ko smo i šta smo, ili koliki smo. Čak i da smo najmanji na svijetu, Onaj koji je u nama i sa nama, On je najveći. Najveći i najjači stanuje u nama! Odbacimo mentalite manje vrijednosti, mentalitet »skakavaca«, i sjetimo se da je On sa nama.

Dvanaest uhoda su bili pripadnici istog naroda, uhodili istu zemlju, isto vrijeme proveli na tom zadatku (40 dana), isto su opisali obećanu zemlju, ali su problem vidjeli iz različitih uglova. Govorili da je zemlja dobra i plodna, ali imali

različito mišljenje po pitanju ulaska u zemlju.

Bog je obećao dobru zemlju svome narodu. Često i nama obećava dobre stvari, i lako je vjerovati u dobre stvari koje Bog govori i obećava sve dok ne treba da napravimo korak vjere i dok ne treba da se pokrenemo u akciju.

Deset ljudi je bilo obeshra- breno u sred onoga što je Bog započeo: *»A dobro činiti da nam ne dosadi, jer ćemo u svoje vrijeme požnjati ako ne malakšemo.«* (Galatima 6,9)

Isus Navin i Halev su imali ispravan stav, željeli su da nastave dalje sa Gospodom i da zauzmu zemlju. Nažalost, kada se uplašimo i zastanemo, oni koji žele da nastave u vjeri, nama izgledaju kao usijane glave, nepromišljeni; fanatici!

Bitke i probelemi su svako- dnevnica i kao hrišćani ih nismo pošteđeni. Biblija nam ne govori o tome da ćemo izbjeći sve probleme i borbe, već nam govori i obećava da ćemo biti pobjednici. Nema pobjede bez borbe! U životu svi dolazimo u situacije koje su jače i veće od nas samih, ali treba da se opomenemo da smo sa Bogom

mi jači, i da možemo sve u Isusu Hristu (Filipljanima 4,13).

Ne treba da smo u strahu od teških životnih okolnosti i problema. Ako znamo da je Bog sa nama i ko smo u Njemu, onda nema straha. Bog nam nije dao strah, već snagu (2. Timoteju 1,7). Ne treba da se bojimo šta će neprijatelj da učini. On zapravo i nema vlast. Isus ima svu vlast (Matej 28,18). Đavo ima vlasti samo onoliko koliko mu mi damo u našem životu.

Ako se fokusiramo na proble- me i na ono što neprijatelj go- vori i donosi u naš život i naše misli, Bog zapravo postaje ma- nji u našim očima. Što više pričamo o problemu, on postaje veći. Što se više nerviramo, što više razmišljamo o njemu, on opet postaje veći, i veći... Umje- sto toga treba da se bavimo rješenjem, da razmišljamo o Božijoj riječi, obećanjima, rješe- njima... Naša vjera će tada da raste i jača.

Bez obzira na okolnosti, mi smo pobjednici. Bog je na našoj strani.

»Ali u svemu ovome pobjeđu- jemo kroz onoga koji nas je zavolio.« (Rimlj. 8,37)

B.E.

BOŽJE CARSTVO U LJUDSKIM SRCIMA

Da dođe carstvo tvoje; da bude volja tvoja i na zemlji kao na nebu.
(Evandjelje po Mateju 6:10)

Prijedlog za molitvu koji je Isus dao u Evandjelju po Mateju 6:9-13, Njegovi učenici su razumjeli, jer je On molitvu stavio u kontekst tadašnjeg načina razmišljanja. I nama treba da je jasno, šta bismo trebali reći u svjetlu onoga što je Isus učio o molitvi.

Na primjer, kada je rekao: „*Da dođe Carstvo tvoje*“, za Izrael će ispunjenje ovih riječi biti kada Hrist uspostavi hiljadugodišnju

vladavinu, dok je za nas duhovno carstvo već došlo u Hristu. Zbog toga se molimo da proširimo ovo carstvo na sve one koji ga još nisu primili u svoja srca. Gospod želi vidjeti kako se Carstvo širi u raznim nacijama.

Nakon toga je On rekao: „...*da bude volja tvoja i na zemlji kao na nebu.*“ Ovo je poziv Svetog Duha da se volja Božja vrši u svijetu ljudi, jer se volja Božja ne vrši uvijek. Ali On nas je poslao da odnesemo Njegovu volju drugim ljudima svuda; poslao nas je sa porukom. Mi zna-

mo da im je, kada mi odemo k njima, ujedno došlo i Božje carstvo! Kada molimo za ljude, mi molimo Očevu volju; molimo se da njihova srca budu otvorena da prime Carstvo, jer Biblija nam kaže da Bog otvara ljudska srca.

Na primjer, Biblija nam govori o ženi po imenu Lidija: „*I jedna bogobojazna žena, po imenu Lidija, iz grada Tijatirskoga, koja prodavaše skerlet, slušaše: i Gospod otvori srce njezino da pazi na riječi Pavlove*“ (Djela apostolska 16:14). Ako je Gospod otvorio srce ove žene, onda On može otvoriti svačije srce. Kada Bog otvori ljudsko srce, onda Carstvo dolazi u nje. Haleluja!

Biblija kaže da Duh Božji može pridobiti ljudska srca kroz naše molitve: „*Ištite od Gospoda dažda u vrijeme poznoga dažda, Gospod će pustiti munje, i daće vam izobila dažda i svakome trave u polju*“ (Knjiga proroka Zaharije 10:1). Duh je izli-

ven, i svaka travka u polju je dotaknuta Svetim Duhom.

Naša je uloga da se molimo i da govorimo riječi spasenja, oslobođenja i slobode, i dovodimo ljude u Carstvo - u jedinstvo sa Ocem, Sinom i Svetim Duhom. Budući da Otac uvijek sluša i uslišava kada se mi molimo, to će biti učinjeno po sili Svetog Duha. Slava neka je Bogu!

Molitva

Ja udružujem svoju vjeru sa Božjim narodom širom svijeta kako bih govorio spasenje, oslobođenje i slobodu u srca drugih ljudi, i uveo ih u Carstvo i u jedinstvo sa Ocem, Sinom i Svetim Duhom. Njihova srca su danas otvorena da prihvate Evanđelje i nanovo se rode u Carstvu, u Isusovo ime. Amin.

Za dalje proučavanje

Djela apostolska 2:17

Psalam 24:1

Priče Solomonove 21:1

Knjiga proroka Danila 4:35

Chris Oyakhilome

SVADĀ

Jednom je jedan stari mudrac zatekao svoje učenike kako se žestoko prepiru i viču jedni na druge. Njegovom pojavom rasprava je utihnula, a on je iskoristio priliku da ih nauči jednu važnu životnu lekciju. Upitao ih je: „Zašto ljudi viču kada su ljuti? Zašto bi vikali ako je druga osoba pokraj tebe? Zar nije moguće govoriti tiho i lagano?“ - upitao je učitelj.

Učenici su još neko vrijeme davali odgovore, ali nijedan nije zadovoljio učitelja.

Naposljedku im je objasnio: „Kada su dvije osobe u svađi, njihova se srca jako udalje. Zato moraju vikati jedno na drugo, kako bi njihov krik premostio udaljenost i kako bi se mogli čuti. Što su ljudi više ljuti, moraju glasnije vikati, jer je udaljenost među njima sve veća.“

Zatim je učitelj pitao: „Što se dogodi kada se dvije osobe zaljube? Ne viču jedno na drugo, već govore tiho i nježno. Zašto? Njihova srca su vrlo blizu. Udaljenost među njima je vrlo mala.“

Učitelj je nastavio: „A što se dogodi kada se još više zaljube? Ne govore. Samo šapuću i još se više zbližavaju u svojoj ljubavi. Konačno, ne trebaju više ni šapat. Samo se gledaju i to je sve. Takve su dvije osobe koje se vole.“

Kada se svađate, nemojte dozvoliti da se vaša srca udalje, ne izgovarajte riječi koje bi vas mogle još više udaljiti jer će doći dan kada će udaljenost biti tako velika i nikad više neće biti puta nazad.

LJUDI MOLITVE

Ako želimo da budemo ljudi molitve, treba da povedemo računa da svoje vrijeme popunimo molitvom. Kratke molitve mogu da popune „rupe“ i „praznine“ u jednom danu. To su oni momenti kada ne radimo ništa posebno ili obavljamo rutinske poslove. Svako od nas u danu ima dosta takvih momenata, vremena koje može iskoristiti tako što će ga popuniti kratkim molitvama. Evo nekih predloga i primjera kako možemo bolje iskoristiti vrijeme za molitvu:

- dok se ujutro spremamo da izađemo na posao,
- dok smo u kupatilu ili WC-u,
- dok se oblačimo,
- dok se šminkamo,
- dok silazimo niz stepenice,
- dok se vozimo liftom,
- dok vozimo auto,
- dok pješačimo,
- dok se vozimo javnim prevozom...

PRIHVATI ISUSA

„Ja (Isus) sam vrata, ako ko uđe kroz mene, biće spasen.“

(Jovan 10,9a)

„Svako ko prizove ime Gospodnje biće spasen.“

(Rimljanima 10,13)

***Ako još ne poznaješ Isusa Hrista kao svog Spasitelja i Gospoda,
moli ovu molitvu da Isus postane tvoj Spasitelj i Gospod.***

„Dragi Gospode, ja vjerujem u Tebe. Vjerujem da si poslao svoga Sina da umre na krstu za moje grijehе, da je On sahranjen i da je vaskrsnuo treći dan, baš kao što je i napisano u Bibliji. Kajem se za stvari koje sam učinio a koje su Te povrijedile. Molim Te oprosti mi moje grijehе. Molim Te dođi u moje srce i u moj život. Očisti me i pomози mi da živim ispravno. Želim da se i moje ime nađe zapisano u knjizi života. Priznajem da si Ti moj Gospod i Spasitelj. Molim Te ispuni me Svetim Duhom kao što si obećao u Bibliji. Hvala Ti Gospode. U ime Isusa Hrista. Amin.“

Javi se ukoliko ti je potrebna pomoć u duhovnom rastu.

Dragi prijatelji,

Objavili smo treći autorski CD pod nazivom: „Sa Hristom na Dunavu”. Zašto baš takav naslov? Na reci Dunav, davne 1992. godine krštenjem u vodi ozvaničio sam svoj susret sa Isusom, o čemu i ukratko govori naslovna pesma ovog albuma. Slično iskustvo imala je i moja supruga Szilvia, pa smo zajedno, kroz naslov ovog albuma želeli da ukažemo na važnost susreta sa Hristom kao i potpunog predanja svoga života Njemu.

Osim ove, za nas važne teme, i na ovom albumu moći ćete da čujete Biblijske istine opevane kroz našu autorsku muziku.

Ukoliko želite da naručite ovaj album, možete to učiniti

na Facebook stranici: „Sa Hristom na Dunavu”

ili na broj telefona: +381 (0)66/445-367 (Dejan Milinov).

Cena: 500 RSD (ili 5 €) +poštanski troškovi.

Želimo vam da slušanje ovog albuma bude vreme vašeg ličnog susreta sa Bogom, i dodir Njegove prisutnosti i lepote.

Neka vas Gospod blagoslovi!

Dejan i Szilvia Milinov

SYLOAM

MISIJA

IZDAVAŠTVO

MULTIMEDIA

DOSEGNIMO BALKAN
HRISTOVOM LJUBAVLJU

Bogoslužnje UŽIVO
svake nedelje od 10h

Facebook + Zoom
Fb: Syloam

Za ZOOM Bogoslužnje,
molimo kontaktirajte nas putem emaila.
Hvala

KONTAKTIRAJTE NAS NA:

crkva@syloam.eu
multimedia@syloam.eu
www.syloam.eu
(+381) 64 3430817

Es ist besser
Skannieren Sie hier!

